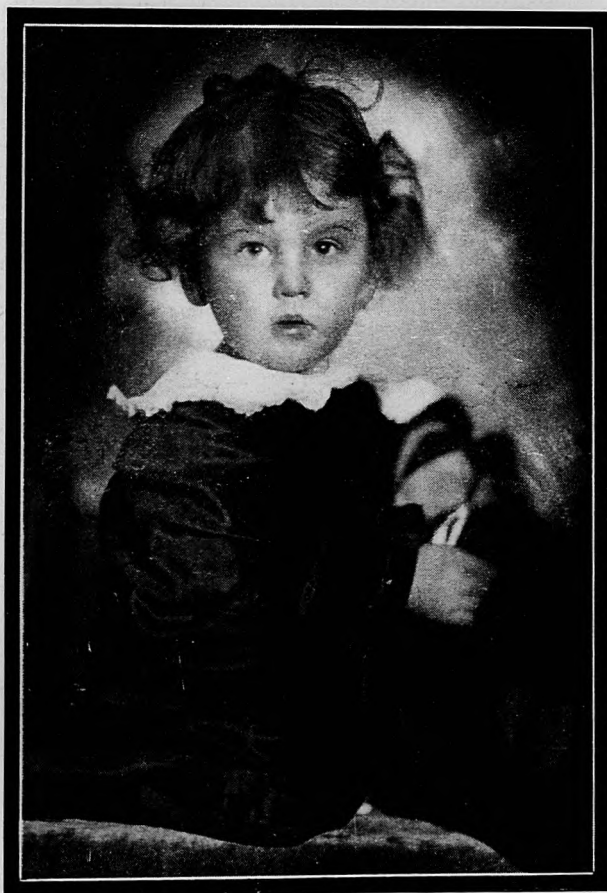

MAGYAR URIASZONYOK LAPJA

Szabó Gábor

*Veres
felvétele*

A legalázatosabb tisztelettel kérjük kedves olvasóinkat, kegyeskedjenek lejárt előfizetésüket megújítani és ezzel módot adni arra, hogy lapunkat még szebb és tartalmasabb formában tudjuk megjelentetni. Kézcsók. Szerk.

Tanácsot kérnek

348. Igen tisztelt Szerkesztő Ur! Tisztelettel kérem b. lapjában közölni, hogy milyen recept szerint lehet a legjobb gyantás szappant főzni mosáshoz, amelyiknek a lugja is jól megkeményszik és használható. — Kéréssem ismételve maradok kitűnő tisztelettel

Dr. M.-né, Jánosfalva.

Kedves Olvasótársnőim! Ki volna szives beajánlani egy 34 éves, feltétlen urileányt nemes érzésű uricsaládba társalkodónőnek, házikisasszonynak, vagy bármely reprezentációs állásba. Szives választ a kiadóhivatalba kérek „Megbízható” jellegre.

349. Kedves olvasótársnőim közül ki lenne szives a karlsbadi kétszersült készítését közölni.

Előre köszönet

Zsarkó Mihályné

350. Egy telepen lakó két család közül, ugy rangban, mint korra nézve a fiatalabb családnál viziteltünk le először. Ok-e ez arra, hogy a korosabb család nem adta vissza látogatásunkat? Ugyanis úgy történt, hogy esőt kaptunk és amelyiket közelebb értük, ahhoz mentünk be először és mivel a másik család épp akkor jött haza kondolalásból, mikor hozzájuk mentünk, úgy hogy házon kívül találkoztunk össze és így nem magyarázkodtunk ki.

Szives választát kérem hálás köszönettel

Vidéki előfizető.

351. *Gyermektelen asszonyok.* A mai korban cikk cikk után jelenik meg egy a napilapokban, mint a szépirodalmiokban a boldog, végtelen boldogító anyaságról, az anyai szivről. És amikor ezeket írják, bizony nem gondolnak a cikkírók arra, hogy mennyi fájdalmas szurást okoznak azoknak a szerencsétlen asszonyoknak, akiknek az Isten nem adott gyermeket.

Amiért mi, gyermektelen asszonyok érzünk a szebbnél szebb anyai diéshimnuszoknál, azt élő szóval elmondani, leírni nem lehet. Fájdalom, sajtó, maró fájdalom a sorunk. Nem panaszkodunk, csak viseljük napról-napra a lemondás kálváriás terhét. Nem tudunk felejtetni, hisz akármerre járunk, találkozunk a fájdalomunkkal. Látjuk az apró kicsinyeket, látjuk a serdülőket, látjuk a felnőtt gyermekeket. Reánk a gyermek örökös memento arra, hogy nem érdemeltük meg ezt a fenséges, tökéletes boldogságot. Végzetlenül bennünket nem lehet. Csak egyet tehetnek emberfársaink, hogy elismerik a mi kimondhatatlan fájdalomunkat és megbecsülik a megadással viselt nagy lemondásunkat. Kérjük őket, becsüljék a lemondásunkat annyira, mint amennyire megbecsülik a boldogító anyaságot.

Ezzel emeljenek fel bennünket és üdítsék vele az ezer sebtől vérző szívünket és lelkünket.

Miután kérem kedves Főszerkesztő urat soraimnak igen kedves lapjában — így eredeti formájában, ha pedig így nem felel meg, átdolgozza — való szives felvételét, maradok mély tisztelettel

„Credo”.

352. Kérem a lap olvasóit, méltóztassanak tanácsot adni, hogy bársonyból fehér olajfesték-foltot hogyan távolítsak el. Kedves válaszukat kérve, vagyok hálás köszönettel

L. G. Sz.

Üzenetek

327. „Egy menyasszony, aki mégsem az” levele van kiadóban „Fehér róza” jellegével. Szerk.

„Tépelődő társnőm, midőn tanácsot kérő sorát olvastam, előttem is felelevenedett a múlt s újból mintegy át-éreztem leányságom összes szomorúságait és csalódásait. A sors engem is hasonló dilemma elé állított s miután saját érzéseimet követve, anélkül, hogy bárkitől is tanácsot kértem volna — egyedül határoztam, amit, látom, hogy helyesen cselekedtem, feljogosítva érzem magam, hogy tépelődései közepette némi utmutatással szolgáljak.

A háborus járványos betegségek elvitték szeretett bátyámat, ami az amugy is beteges édesapámat lelkileg úgy megtörtte, hogy három évi szenvedés után ő maga is utána ment.

Itt maradtunk hárman testvérek, tehetetlen édesanyammal együtt kenyér és támasz nélkül. E szerencsétlenségből kifolyólag nekem, mint legidősebbnek kellett utananézniem, hogy az amugy is súlyos viszonyok között legalább egyik napról a másikra kenyeret ehessünk. Az alig megkezdett felsőbb iskolai tanulmányaimat félbeszakítva sikerült olyan kerestit forrást találnom, amiből nyomorúságom eltengettünk. Voltam ekkor összesen 14 éves, meglehetősen külsejű, természetes intelligenciával megáldott kisleány, akit a sors arra kényszerített, hogy két keze munkájából tartson fenn egy négytagu családot. Így éltünk nyomorogva hosszú éveken keresztül, magam éjjelt-nappá téve dolgoztam, a mindennapi megélhetésért.

Nagy lány lettem. Váratlanul jött el nekem is az a férfi, akihez hozzá volna kötni életemet. Amidőn megismertem, már jó pozícióban volt; műveltségben jóval felettem állt s ekkor engem is hasonló érzések kínoztak. Sok álmatlan éjszakámba került, míg végre arra szántam magam, hogy neki magának fogom feltárni mindazt, ami a lelkemet nyomja. Őszintén és nyíltan tettem fel a kérdést:

— Eddigi ismeretségünk alatt feltártam multamat, tudja, hogy a bennünket ért szerencsétlenség folytán iskolákat nem végeztem, jelenlegi műveltségem meg sem közelíti azt a nivót, ami magához méltó volna s ezeketán kérdem, érez-e magában annyi erőt, hogy engem ennek dacára feleségévé vegyen, anélkül, hogy valaha is megbánná s nem találja-e, hogy szépen haladó karrierjében esetleg az én személyem megakaszthatja vagy esetleg hátráltathatja?

A válasz a következő volt:

— Amidőn megkértem arra, hogy a feleségem legyen, a legesekélyebb körülményt sem hagytam figyelmen kívül. Kiismertem az egész lelkivilágát s látom azt, hogy ami a műveltségéből hiányzik, pótolja természetes esze és intelligenciája. Hogy valaki intelligens legyen, arra születni kell, a műveltséget elsajátíthatja az ember. Keresni és meg is fogom találni a módot arra, hogy házasságunk ideje alatt kipótoljam azt a hézagot, ami a műveltsége tekintetében pótlásra szorul.

Így lettem felesége annak az embernek, akinek oldalán ma egyike vagyok a legboldogabb asszonyoknak, de nem hagyhatom figyelmen kívül, hogy férjem figyelmeztetéseit és tanításait, ahelyett, hogy dühözgással fogadtam volna, igyekeztem a legteljesebb mértékben honorálni.

Kedves Olvasótársnőm, leveléből azt látom, hogy természetes intelligenciával Ön is rendelkezik s ha őszintén szeretik és megértik egymást, ne mondjon nemet! Nemcsak a saját, de a férfi életét is megronthatja egy megfontolatlan elutasítással.

A példa Ön előtt áll s azt hiszem sokban hasonlít az Önéhez. Csak igent mondani, minden habozás nélkül, akarni a boldogságot s az erős akaratnak soh'sem marad el a gyümölese. Egy boldog asszony.

Válasz: „Egy pesti asszonynak.” Bármilyen „modern”-ek is ma már egyes pesti asszonyok, de olyan, mint Ön, azt hiszem csak egy van: saját maga. Nagy merészség kellett ahhoz, hogy véleményét többiek nevében tette meg Nekünk, vidékieknek, még más fogalmaink vannak az édes anyáról, mint Önnek. Mi még tudunk lelkesedni, tudunk lelkünkkel szeretni és élvezettel tudunk elolvasni

MAGYAR URIASSZONYOK LAPJA

A MAGYAR NŐK SZENT KORONA SZÖVETSÉGÉNEK HIVATALOS LAPJA

Háztartási és szépirodalmi folyóirat • Megjelenik minden hónapban háromszor: 1-én, 10-én, 20-án • Szerkesztőség és kiadóhivatal: VI., Gyár-utca 37. szám. (Berlini-tér sarok) • Előfizetési ár: egész évre 200.000 korona, félévre 100.000 korona, negyedévre 60.000 korona
Főszerkesztő: KERTÉSZ BÉLA

Óda

amelynek nincs címe és nincs aláírása

Most, amikor fölébe hajlok a papirosnak: mosolygó, szép arcokat látok magam előtt és a tisztafényű szemek mélyen belenéznek a lelkembe, hogy soha el ne feledhessem őket. Messziről, a nyitott ablakon keresztül, ének foszlányait söpri be az esti szellő. De ez a dal nem hasonlít semmilyen eddig hallott énekhez. Finom, mint a pókháló selyme, fényes, mint az ég csillagos palástja és simogató, mint maga a boldogság.

Ez a dal csak vidám és tiszta asszonyi hangok csilingelő csengetyűszavából fonódhatott össze.

Ugy érzem, hogy egy régen a szívemben égő valamással tartozom. Hogy az összes férfiak nevében egy ősi adósság törlesztését kell megkezdenem. Pedig ezt az adósságot, még ha mindennap fizetjük is a csiszolt szavak kamatos kamatait, soha nem fogjuk tudni letörleszteni.

Asszonyok, leányok, ti vagytok ez az adósság, amely minden férfit egyformán terhel, bármennyire is tiltakozzék ellene. Ezt nem lehet gunyos szavakkal elintézni, vagy a közöny jégpáncéljába öltözve, tudomást nem venni róla. Ez az adósság minden kor minden férfianak örök adóssága fog maradni és úgy érzem, bátran kimondhatom valamennyi férfi nevében: asszonyok, lányok, köszönjük, hogy vagytok és hálát mondunk a Teremtőnek, hogy az élet szürke Szaharáját benépesítette és széppé tette veletek.

És ez nem — szerelmi vallomás. Mert a szerelmi vallomás csak *egy* valakinek szól és a szerelmi vallomásban csak *egy* izzó szív küldi ajándékba és örök zálogul önmagát. Ez több minden szerelmi vallomásnál, mert a férfiak összessége borul le hálálkodva valamennyi nő lába elé, hogy köszönetet rebegetjen azért a végtelen szépségért, amit a nők élete jelent.

Mert ti vagytok minden szépség, amit az élet panorámája elénk kápráztat, hogy boldogságunkban megvakítson. A nap sugára is csak azért szép, mert a ti szemetekből lopta fényét. Az alkony pirjában a ti ajkatok bibora bársonylik. A virág szirma a ti

hamvas bőrötöket utánozza. A madarak töletek tanulnak énekelni és a legbüvösebb rózsák parfümjénél is bódítóbb a ti hajatok illata. A hó fehér paplanja a homlokotok márványához szeretne hasonlítani és az éj végtelensége semmi a szemetek titokzatos fekete mélységéhez. A szellő úgy akarna simogatni, mint ahogy csak a ti kezetek tud. És a tenger hullámjátéka a ti szívetek dobogásától tanulta el azt a csodálatos ritmust, amelyhez fogható nincs a világon.

És ti vagytok minden öröm és boldogság, amit az élet jelenthet számunkra. Ti vagytok a dal és a tánc, amely belénk lopja a vidámság pillangóját. Ti vagytok a szín, amely a szürke hétköznapokat pirosbetűs ünnepekké festi át. Ti vagytok a nap és a csillagfény, hogy magunkra hagyva ne botorkáljunk a sötét bizonytalanságban. Ti vagytok a meleg és az illat, amely meghitté teszi az otthonokat. És ti vagytok az angyalsereg földi helyettesei, hogy megfogjátok reszkető kezünket és megtévedt lelkünket elvezessétek az Ur zsámolyához.

Mert ti vagytok a szeretet, amely nem ismer korlátokat és inkább elég enmaga tüzeiben, de soha ki nem alszik. Ti vagytok az élet, mert ti adtok új életeket, hogy mindig legyen ember, aki a boldogság és öröm fákláját tovább lobogtassa. Mert anyák vagytok, vagy lesztek, akiket ez a szent fájdalom megtisztít minden földi salaktól és a megdicsőültek fénykoronáját csillogtatja homlokotokon.

Asszonyok, lányok, ez az a nagy adósság, amit mi: férfiak soha nem tudunk letörleszteni. Mert mi legfeljebb csak arra vagyunk képesek, hogy egész lelkünkkel és szívünkkel mellétek álljunk.

De ti feláldozátok magatokat értünk és az életért, hogy soha ki ne pusztuljon a földön a boldogság, a szépség és a szeretet. Mert rátok bízta a Gondviselés az élet folytonosságát, hogy a gyermekgügyögés szent himnusza örökké szálljon föl-föl, a magasba, ahol az Ur trónusa áll . . .

LOHR MÁRIA KRONFUSZ

VEGYTISZTÍTÓ, CSIPKE-TISZTÍTÓ ÉS KELMEFESTŐ
GYÁR ÉS KÖZPONT: BUDAPEST, VIII., BAROSS-UTCA 85. — TELEFON: JÓZSEF 2—37

Cigány Pista asszonya

Irta: Erdődy Elek

1.

A hivatalos óra véget ért.

Pék Béla, a kövér őrnök, letette a tollat, megmosta a kezét, másik kabátot húzott, bajuszát egy kis kefével végigsimította, aztán vette a kalapját és indult. Az ajtóból visszaszólt a szorgalmasan körmölőapidíjasnak:

— Szóda ur, három óra... Haza lehet menni.

— Ezt a végzést még leírom, őrnök ur. Azonnal kész vagyok.

— Ugyan hagyja félbe! Hiába stréberkedik, a bíró ur már ugy sincs itt... Ajánlom magamat!

Bevágta az ajtót. Bosszantotta, hogy ez a senki, ez a díjnok, ez a Szóda, mindig tovább marad a hivatalban, mint ő. Az ő rovására akar érvényesülni! Különben neki ugysem árthat. Ő már kinevezett ember, őrnök, tisztviselő!

Kiért az utcára.

Álmos és sárga augusztusi délután terpeszkedett a városka fölött. Az ákácok fonnyadtan busultak az ut szélén és minden lépés alatt nagy porfellegek szabadultak fel.

— Pokoli hőség!... Muszáj bemenni a Sternhez, egy pohár sörré, — gondolta Pék Béla, miközben rettentetesen szuszogott.

Aztán a kertfelőli „uri“ bejárón bement a vendéglőbe.

2.

A szőlővel befuttatott verandán egyetlen vendég ült. Cigány Pista, a járásbírósi becsüs. Keserűen lehajtotta a fejét és busan sörözgetett.

Pék Béla odaszólt:

— Adj' Isten, Pista bácsi!

Az öreg megrázkódott és mosolyogni próbált:

— Isten hozta, öcsémuram!... Mi újság a boltban?

— Semmi... A vezető bíró ur egy hét mulva szabadságra megy. Egy hónapig gyöngyvetünk lesz!

— Szabadságra megy. Boldog ember. Legalább egy hónapra kiszabadul ebből a rongy fészekből!

Ittak és hallgattak. Cigány Pista ábrándosan bámult a levegőbe.

— Bár én is mehetnék! El innen, akárhová...

— Mért akar ugy elmenni, Pista bácsi?

Az öreg sóhajtott, kiitta a sörét és újat rendelt.

— Miért? ... Mert nem ez az én helyem, öcsém! Nem erre születtem! Utálom a mesterségemet! Bemenni békés emberekhez, mint valami rabló, mint halálmadár! Ahol megjelenek, tudják: baj van, gyűn a végrehajtó! Ha egyet lépek, hivatalosan persze, könny és átok fakad a nyomán.

Ivott, aztán folytatta:

— A multkor ott voltunk foglalni a Sóséknál, a Hosszutcában. Sirt az asszony, a Sósné, az egyik sarokban, a kislányát magához ölelte. Az a hatéves csöppesség értetlenül bámult rám, meg az anyjára. Nem tudta, mi történik. A tükörasztalkán ott fekiült egy vékony aranylánc, egy kis aranyos medallionnal. Nem akartam észrevenni. Szerettem volna odaszólni: dugják el valahová, de a fiskális, a vörös Szabó, észrevette. Hát muszáj volt a kezembe venni. Amikor a kislány meglátta, hogy a kezembe veszem, hozám futott: Bácsi, ne bántsa, ne vigye el, az az enyém, apukám nekem adta! És elkezdett pityeregni. És én, a komisz, szívtelen gazember, elkiáltottam magam: egy aranylánc éremmel ötvenezet korona! Pedig bőgni szerettem volna! Az ördög vigye el a mesterségemet!

3.

Cigány Pista új sörét rendelt.

— Nem erre születtem én!... Nem ugy indultam!

Aztán keserűen hozzátette:

— De...

Erőszakosan magába fojtotta a megkezdett mondatot. Félt, hogy nagyon elérékenyedik. Az őrnököt azonban

furta ez a «de». Sejtette, hogy valami érdekes história rejtezik mögötte. Hallott már egyet-mást az öreg multjáról, hanem őtöle magától szerette volna megtudni. Koccintott az öreggel és új söröket rendelt.

— Pista bácsi, mióta van maga ezen a pályán?

— Tizenöt éve...

— És azelőtt mivel foglalkozott?

— Mivel? Mivel? — kérdezte saját magától Cigány Pista és könnybe lábadt a szeme. — Ej, ígyunk!... Nem jó emlékezni... Olyan szép volt, olyan nagyon szép volt...

Hallgattak. Az őrnök figyelően várt. Tudta, ha kérdést ad föl, az öreg megint kitérően válaszolna. Majd elmondja magától is!

Szegény Pista nagyon küzködött magával, meg az itallal. Aztán a szeme fénybe borult, az arcán gőgösen és lázasan kigyult az emlékezés, kissé felemelkedett a székén és rekedt hangon kiabálta:

— Színész voltam, öcsém! Színművész! Hires színművész! Én voltam a Cigány Pista!

Visszaesett a székbe. Aztán hirtelen a poharához kapott és fenéig ürítette.

— Igen, színész voltam... Istenem, mennyi taps, mennyi virág és mennyi szerelem! Ahol csak játszottam, mindenütt babérba és csókba fürdettek... Kigyult a rivalda, fényben uszott a szinpad és lent, a sötét nézőtérén, sok-sok ember, száz meg száz szem, mind engem les, engem néz, engem bámul... Hamlet, Bánk bán, Romeo, már nem is tudom, miket játszottam. Én, Cigány Pista, a becsüs, mint Hamlet, mint Romeo, mint Bánk bán, hát nem kacagató?!
Ivott és halkabban folytatta:

— ...Aztán utamba került egy nő. Egy nő, akinek nem tudtam parancsolni. Uralkodott rajtam és felettem és... megölt... Harmincéves voltam, amikor az utamba került. Szép volt, szőke és karesu... És a szemei égtek, lázban és gyilkosan. Nem volt valami különös nő. Fialat volt, színész volt és... bestia! Szépen táncolt és vékony, furesza zengésű hangja volt. Mint mikor a szívben megrezdül egy hur, olyan. A szemét forgatta jobbra-balra és bolondította a férfiakat. És engem is bolondított a nyomorult, a gyalázatos, az... édes...! Hát belészerettem. Azt hittem, ő is szeret, hát elhatároztam, hogy feleségül veszem. Megkértem a kezét: igent mondott. Kitéztük az esküvő napját... És akkor történt az a gyilkos história, amikor megöltem magam, a jövőmet, mindent... Amikor megöltem őt...!
Cigány Pista ivott, aztán folytatott:

4.

— Akkor, azon az estén, a város egyik kisebb vendéglőjében vacsoráztam. Odavártam a menyasszonyomat is. Ugy beszéltek meg, hogy mivel az ő öltözködése tovább tart: én előre megyek, ő majd utánam jön... Vártam... Éjjél is elmúlt, de Melinda nem jött. Nyugalankodni kezdtem: hátha valami baja történt?... Fizettem és visszamentem a színházhoz: már egészen sötét volt. Rohantam a Melinda lakására: nem volt otthon. Vissza a színházhoz: felzörgettem a portást és akkor tudtam meg, amire én bolond szerelmes fővel nem is gondoltam! Amit mindenki tudott, csak én nem vettem észre!... A portás elárulta, hogy Melinda a polgármester hintáján távozott... Hirtelen kigyult bennem a féltékenység! Hát mégis igaz, amit rebesgettek, amit pletykáltak?! És mégis igaz, amit csak én nem akartam elhinni!...

Rohantam a polgármester házához.

Fent, az emeleten, világosak voltak az ablakok. Zeneszó, részeg kurjongatás hallatszott. És megismertem, igen, megismertem: az ő hangját!

Szerettem volna felrohanni és kiverni, megölni mindenkiket, mint ahogy azok a gazemberek megölték az én boldogságomat...

De aztán mást határoztam: várni fogok.

Csoportfelvétel előfizetünk margitszigeti összejöveteléről

Hideg volt, decemberi éjszaka, erősen havazott, gyilkos szél fűyült — és én ott dideregtem a kapuban, mozdulatlanul, de már a kezemben szorongattam a — késem... Hajnal volt már, amikor nyílt a kapu.

Mámortól csillogó szemmel, kacagva surrant ki Melinda.

Eléje ugrottam.

— Mit kerestél itt?!

— Hogy mit kerestem? — dadogta ijedten. — Mi közd hozzá?!

— Mi közöm hozzá?! Nekem: a völegényednek?! — hörgöttem.

Aztán már nem szóltam semmit A szemem elhomályosult. Csak arra eszméltem, hogy valaki nagyot sikoltott és egy test zuhant a hóba...

Megöltem őt, a gyalázatost... És megöltem az — életemet...!

5.

Cigány Pista fáradtan megpihent.

Aztán ivott és folytatta:

— Becsuktak... Tíz év... Aztán pont... A többit már tudja...

Bealkonyult.

Hüvös, jóleső szél járt a kertben, meg a verandán. Messzi kutyaugatás hallatszott.

Stern, a korcsmáros, behozta a lámpát.

— Jó estét kívánok...

Cigány Pista hirtelen felkapta a fejét. Felállt, de nagyon dülöngélt, amikor mondta:

— Őcsém, nem igaz, amit mondtam... Nagyon be vagyok rugva...

Az irnok azonban észrevette, hogy nagyon fényes, fájdalmas könnyesepp csillog az öreg szemében. Az emlékezős őszinte könnygyémántja, amely mintha mégis csak meghazudtolta volna Cigány Pista utolsó szavait.

Szabni-varrni

tanítok egy hónap alatt kitérő sikerrel. Tandíj 500.000 K. Csoporttanításhoz vidékre leutazom, Rosenberg Sári, Budapest, Csengery-utca 26. I. 14.

CALDERONI és TSA

LÁTSZERÉSZEK

Budapest, V., Vörösmarty-tér 1.

Látszók, szemüvegek, orrcsüptetők, Zeiss és Görz-üvegekkel. Barometerek, hőmérők.

A másik

Irta: Sárányi István

A házelőtti kiskertben őszi szél nyútte a hegedűjét keseregve s be-bemélyesztette a nyitott ablak függönyét, amely libegett-rengett, mint egy álmódó virágkehely. Bent, a szobában ijedt csend hallgatózott, a szögletekben árnyak settenkedtek; gyászfátyolt szövögettek s szétteregtek a butorok közt. A nap az ég peremén haldokolt éppen. Kevély jegenyék megindultan nézték a rózsaszín halált s ezernyi levélsöngetyűiket rázva, megszólaltatták a lélekharangot.

És csakugyan: a szoba homályokkal teli sarkában, pihepárnákon fehér halott feküdt: Tercsi, a vincellér leánya. Vézna kis teste domborodás nélkül veszett el a lepedőterítő alatt s hátraszegett fejével, kéken ezett kis viaszarcával olyan volt, mint egy viharvert, csapzott veréb.

Most az ajtó sarkáig kitérült. Sarkadiné jött be, maga előtt lobogó gyertyát tartva. Nyomában az ura, a vincellér. Esetlenül, lábujjhegyen lépkedett a nagydarab ember, keszvedt kalapja karimáját álla hegyének támasztva. Lassan az ágy fejéhez kerültek és sokáig álltak szótlánul. Végre is a vincellér szólalt meg tétován:

— Mikor nyugodott meg?

Az asszony magasra emelte a gyertyát s a némán álló falóra mutatott:

— Háromfertály tizkor délelőtt. Észre se vettem. Bejövök és már vége... Nem akartam hazahívatni kendet; tudom, hogy égeti a munka ott kint ilyenkor... De most már hozza le azt a koporsót a padlásról. A mosdató asszony már itt van s a virrasztók is jönnek egykettőre.

A vincellér fejébe nyomta a kalapot s szó nélkül fordult ki az ajtón. Könnyű volt a szíve, mint a fosztott tollu, csak a torkában émelgett még egy kis keserűség. Ez a Tercsi, ez a Tercsi!... Alig, hogy feleseperedett, riasztgatták ám a szomszédok: vincellér sógor, heptikás ez a lány, meglássa! És csakugyan. Más, ilyen anyányi lányt munkára kapat az ember, szolgáltni küldi, vagy más efféle. Ezt nem. Ez telen a kemence mellett fagyldódt, nyáron az eresz alatt didergelt és hörbölte a herbateát, hogy a jó Isten maga is elunta volna. Rá is szisszentett sokszor az asszonyra: Meddig még, te? A felesége pedig, mialatt a ma kelt tojásokat számolgatta, engesztelni próbálta az istentelent: Gáspár, Gáspár, üss a szádra, hiszen majd csak magához szólítja már a Teremtő... És ijedten rebbentek szét, ha felhangzott mögöttük a lány kongó, száraz köhögése.

És a vincellér egy nyári napon, mikor már halkult a munka a szőlőben, titkos dologban törte magát a gádor

alatt. Furt, faragott és kódogott szorgalmasan s egy késo éjszakán nagy, otromba vörös koporsót lopott haza a hátán. A padláson rejtette el, nem vette neszt senki. Hajnalban aztán megmutatta az asszonynak.

A vincellérné megborzadt, szemét törülgette, úgy nézte Kháron szörnyű csónakát, de az ura rácsattant fojlott haraggal:

— Mi lelt? Nincs igen inyedre tán?

— De, — verte rá fejével buzgón az asszony — de! Aranyozni kék a kend körmét.

— A deszkát kaptam, a festék «ugy» került, — enyhült fel a vincellér — és megteszi majd. Nem adunk ki pénzt még koporsóra is. Nem igaz? De aztán, hé, vigyázz a nyelved járására, meg ne sejdítse a lány, vagy más, mert kiverem a két látószemed!...

... Mire eljött az éj, ravatalon feküdt Sarkadi Tercsi. Két asztalt összetoltak, patyolatlepedővel leborították, erre került a koporsó. A halottasszobából kihordták volt a butort s a négy fal mentén most korhadt lócák görnyedeztek. A nagy tükröt fekete keszkenővel takarták be: ne legyen a háznak immár semmi fényessége.

Épp toppra, mert már jöttek a temetnézők. Öreg asszonyok feketében, fehér zsebkendővel és istenfával a kezükben. Egyenként libbentették fel a szemfödelet s halkán mormoltak vizsgálatot a vincellérnének, aki — amint dukál — ott ült a ravatalnál s merően maga elé nézett.

— Akárcsak aludnék a lelkem.

A férfiak a kemence körül gyülekeztek, halkán diskuráltak s titkon a pipájukkal babráltak a zsebükben.

Most ünnepies szélesre tárult az ajtó. Vadai Menyus érkezett meg, a funerátor. Az öreg varga a Csinált Énekek könyvét szorongatta sárgakörmű, bütykös ujjai közt s szemével a gazdát kereste. Ott ült egy széken, az ajtó mellett. Kezet fogtak, akkor a funerátor némán a halott felé hajbókolt s azt mondta tompán:

— Vigasztalást a megszorított szíveknek.

Sarkadi, a vincellér, külön székelt a ravatal fejéhez s a funerátor ünnepiesen ereszkedett rá. Majd elővette énekeskönyvét, lapozott benne s mikor megtalálta, amit keresett, odafordult a virrasztókhöz:

— Énekelni fogunk!

Soronként diktálta a verset s felhangzott a szomorú ének:

*Mi, mindnyájan,
Mind elenyészünk,
Porrá leszünk,
Végbucsut vészünk.
Ez is, kit takar e sötét bolt,
Világtól bucsut vedén megholt,
Halandó, mulandó, romlandó volt...*

Kanyargó volt az ének, mint a vizeknek folyása és mélybugásu, akár a hárfa megereszkedett hurja. De azért kívért az ablakon s bánatosan hőmpölygött tova az őszéji ködök szárnyain.

A vincellérné már ott állt a funerátor előtt s ének végzetével nagy, sötét üveget nyújtott át neki. Az öreg elvette, meglötyögötte a lámpás felé s miután földre csurranott belőle egy keveset, ráköszöntötte a szomorú szülőkre:

— Az élőket pedig tartsa Isten.

— Tartsa, tartsa, — bólogatott a gyászoló gyülekezet s hunyorogva nézték, mint iszik hosszan a funerátor. A szemét lehunyta, a gégeje kiugrott minden nyelésnél s a vincellér titkon megszámlálta a kortyokat: tíz.

Végre lekerült szájáról az üveg. Nagy siláp kenyeret és tenyérnyi szalonnát vágott most tokóticskájával s csámcsogva falatozott. A pálinka ezalatt körbejárt, valamint a kenyér és szalonna is. Eltek. És a halott, ott a szemfedő alatt, úgy látszott, gunyosan mosolyog. Balszemhéja felhúzódott kissé s szája végében apró, kerek lyuk sötétlett.

Csak a vincellér ült komoran, nyugtalanul, élesen. A

falatozókat vizslatta titkon. A szalonna már elfogyott... A halottra gondolt s keserűség fojtogatta a torkát: Miért nőtt ilyen nagyra? Kicsiny korában virrasztó nélkül emelkedtek volna el s ezek az éhes bendők most felfalnák a drótszöveget is. Sustorgott benne a harag, undorodott a csámcsogástól s odasercentett megvetően a csizmája orra elé.

A funerátor elkészült a szalonnával és kenyérral. A bicskát bekantantotta, zsebetette, aztán megkérdezte:

— Hát a Pista?

A vincellérné ráncos, felleget arca felderült. A Pista!... Az urát kereste a szemével s melegen mondta:

— Nem tudja meg? Minek is? Ugy se engednék haza.

Aztán: ha is? A köccség: köccség. Nem igaz?

— Debizony, — helyeselt buzgón a funerátor. — Kár vón az utért. Meg aztán ismerem én a regulát a repülőgépen, akin ő szolgál. Vezetni, iisztoogatni, karbantartani, póstával városról városra járni... Nagy gond az, a saját temetésére se ér el löle az ember...

Élénken, fellemegetve szongtak-zsibongtak most már mindannyian. A Pistáról beszéltek, aki Pesten «sofér» egy repülőgépen. Oda se néztek, amikor a kisbíró beállított. Apró, ragyabunkó emberke volt, hunyorgó szeme, mint az egéré. Szalmatörekes kalapját a hóna alá fogta, úgy köszönt:

— ... stét gyön Isten!

— Na, — mördült rá a vincellér haragosan — tele vagyunk már!

A kis ragyás lesunyta a vállát.

— Nem azért jöttem én. Ihun egy irás, hivatalos. Jegyző uram menesztett vele, hogy hoznám hamarosan. Itt van.

A vincellér meghökken. A szája széle remegett s táncolt a barna bajusza hegye.

— Mi az az irás? — kérdezte süket fahangon.

— Látja tán? Irás.

— Hunnan?

— Hunnan?!

— Igen hát, hunnan?

— Tudom én, hunnan? Talán a hegybírótól.

A vincellér nézte, forgatta a zöld papírost. Mi lehet: adóintés? Nincs hátralékban. A hegybíró? Egy gazszál sem hiányzik a szőlőhegyről. Tán a...

A szive elszorult. Magának sem merte bevallani: tán a Pista?...

Felesége odaállt eléje. Feketepettyes, repedezett ujjait összekulcsolta sovány mellén, úgy buggyant ki a szó belőle:

— A Pista?!

A vincellér rácsattant dühödött haraggal:

— Hallgass, mert... Hogy mersz ilyet kiereszteni a szádon? A Pista! Már ugyan mi baja lehetne a Pistának?

— Tán... meghót?

A vincellér arca eltorzult, felemelte csontos öklét s az asszony vállára sujtott.

— Ne, ezért a szóért!

Sarkadiné megszédült az ütéstől. Lekuporodott a földre. Hang nem jött ki több a száján, csak kérdő, rettegő tekintete könyörgött:

— A Pista?

A többi mind hangtalanul ült. A vincellér nézték meredfkíváncsian, a funerátor riadtan feszengett a székén. A vincellér pedig erőt velt magán, kisimitotta az összegyűrt papírost s elolvasta lassan. Aztán leejtette a két lapátkezt, egy darabig a lámpás világába bámult s azt mondta csendesen:

— A Pista megholt.

— A Pista megholt, — mondta még egyszer s felemelte az asszonyt a földről. — A Pista megholt. Leesett a repülőgéppel. Itt a irás róla, pecsét van rajta... Ne sirj, minek az?

Égő szemekkel ment ki. A többiek iszonyodva néztek utána, felkölti magát... Nem. Egész kenyeret hozott be s nagy, nagy darab szalonnát. Odalépett a funerátorhoz.

— Egyenek... Sokat, mindent... A Pistát volt és Pista nincs már...

Odatántorgott a koporsóhoz, felemelte a szemfödelet s miután sokáig nézett a halottra, megigazitotta fején a félrecsuszott koszorút.

Viktória Panzió. Baross-utca 45. Szép szobák jó elhelyezésre. Fialat hölgyek szüleit kívánságára a kellő felügyeletben részosulnak. A penzióban háztartási, varró, iparművészeti tantályok. Gondos keretben s az ambició felkeltése egy praktikusságban modern olajozott kerekében járó háztartási vezetése iránt. Lehet beiratkozni egyes szakokra is és az általános tantályokra, a hol mindaz elsajátítható, a mire egy intelligens nőnek az életben szüksége van. **Fóris Richárdné**, ny. ezredes neje.

Egy kis társasági pletyka

— Telefonbeszélgetés —

Hallo... kedves központ, kapcsoljón már, mert ha nem siet, végleg elolvadok, amire megkapom a kért számot... Hallo... Na, végre!... Igen, kezit csókolom, én vagyok... Tessék?! Honnan beszél? A fürdőkádból? Remek! Akkor legalább nyugodtan untathatom kánikulai híreimmel. És főként: nem kell attól félnem, hogy a nagyságos asszony is elolvad a végére. A fürdőkádban ez ellen be van biztosítva.

Az érdekesebb személyi híreim a nyaralókról szólnak, ami természetesen is, hiszen, aki csak teheti, elbuzódik valahova Pestről. A spanyol anyakirályné unokáival San Sebastianban üdül s ebből az alkalomból Zita királyné láto-

g a fürdőruhát, mert a kiszállásnál esetleg vízbe pottyanhat, olyan hosszú utat kell pallón megtennie. Visegrádot most látni, külön szenzáció. A kép olyan, mintha a hegy — meg-
unva régi helyét, — előre sétált volna a Dunához s alig egy országotnyi helyet hagyott meg csak a szegény földi halandóknak. Amikor a hajónk tovább szuszogott és totyogott a Dunán fölfelé, igazán fáj a szívem, hogy én nem maradhatam ott. Na, de most jut eszembe, Nagymáros sem panaszkodhat vízhiány miatt. Ott is a fürdőruha az egyetlen utazó-dressz, mert bizony nagyon sok helyen derékigérő vízben lehet csak átmenni az utca egyik feléről a másikra. Én például csónakon mentem vizitálni s őszintén mondhatom, nagyon kellemes volt, amikor a csónakból egyenesen az előszobába léptem be. Gizella-telep most is a régi, csöndes hely. Az emberek élvezik a meleget és a vizet, korán fekszenek, korán kelnek és — azt hallom, — hisznek. Ez pedig nem ne-

A Magyar Nők Szentkorona Szövetségének tagjai bucsuznak a ráckevei korona uradalomba induló nyaraló gyermekektől

gatást tett nála. Ottó királyon kívül a királynéval volt Etelka királyi hercegnő és Róbert, Félix, Károly, Lajos, valamint Rudolf királyi herceg, akik a spanyol király gyermekeivel vidáman játszadózva töltötték el a délutánt. — Odescalchi Károly hercegné, a Magyar Nők Szentkorona Szövetségének ügyvezető elnöknője Zita királyné látogatására Lequietio-ba utazott. — Mikes János püspök repeszentsyörggyi birtokán nyaral. — Pesthy Pál igazságügy-miniszter uzdi birtokára utazott. — Rakovszky Iván belügy-miniszter az ország egy részét megint bejárta lóháton. — Bódy Tivadar Karlsbadban kurázik. — Ripka Ferenc Fonyód-Bélatelepen gyűjti az erőt az őszi városközi harcokhoz.

De szétnéztem én személyesen is a környékbeli nyaralótelepeken. Gödöllőn hangos, vidám társaséletet folytatnak. Mindennap egy-két helyen reggelig ropják a táncot. Mátyásföldön az új strandfürdőn mozogni sem lehet, annyian vannak. Utána egy fagyfaltra, no meg egy charlestonra a Kacs-kovics-pensio kertjében gyűlnek össze. Sashalom, Szentmihály, Rákospalota, mind tele van pesti nyaralóval. A Római-fürdőnél már baj van, mert ott a Duna nemcsak a csónakházakba, hanem még a büffébe is befutott. Megyeren is kiöntött az ár, de ez a nyaralókat nem alterálja. Nagyszerű társaság van együtt Leányfalun. A reggeli hajót fürdőkosztumban várják az urak és hölgyek s a partmenti sétányon fürdenek, mert a Duna oda is ellátogatott. Ha Tahiba hajó-kázik Nagyságos Asszony, jól teszi, ha már a hajón felveszi

künk való, igaz?!... Hallo... Hogy én hol éreztem magam a legjobban? Hát, kezit csókolom, könnyű a válasz: Dömösön. Bevallom, most voltam ott először. Gyönyörű volt. Mintha csak Svájcban lettem volna. Apropos! Elárulom, hogy Glatter Gyula, a hírneves festőművész, aki Ottó királyról azt a gyönyörű portrait készíttette, szintén ott nyaral a családjával s én is náluk voltam. A mester most is állandóan dolgozik, de hogy milyen képen, az még titok. Majd hallunk róla Nagyságos Asszonyom.

És most valami mást mondok el, valami szépet, megnyugtatót.

A megyeri dombokon egy pillanat alatt, szinte varázslásra felépült a legujabb sátorváros. A legujabb, legideálisabb és legtökéletesebb város. Pedig csak apró emberkék a lakói, vezetői, rendőrei: a cserkészek. A kis, vadászruhás, napbarnított fu két újját kalapja karimájához emelve, nyílt tekintettel cserkésztestvére szemébe néz s úgy mondja: Jó munkát!... A felelet erre: légy résen!... És az a gesztus, amellyel kezét felemeli, esküt jelent, hogy örökké dolgozni fog, becsülettel, odaadással, kitartással és résen lesz mindig, hogy a közös munkát senki se támadhassa meg.

Apró kis magyar emberkék szigete a haragvó Duna mellett. Nyolcszáz sátorban nyolcezer férfisüldő, akik példát mutatnak a nagyoknak. Törpék birodalma, ahol mégis óriások laknak. Óriás-törpék, akik a Gullivereknek is lec-

Csukva

Nyakbodor

Halacsi Morvay Emmy ipar-
művész nő legújabb kreációja

Nyitva

két adhatnak. Mert ezek a fiúk nem ismerik a társadalmi élet diszharmóniáit, szemükben sohasem villan meg a gyűlölködés lángja, nem ismerik az alattomoságot, kétszínűséget, nem vezérli őket az egyéni akarnokoskodás és érvényesülés vágya, csak egy cél lebeg előttük: a testvéri szeretettel, vállaltva végzett közös munka, mert ez jelent erőt, hatalmat az egészre, a Cserkész-Birodalomra.

Ez a magyar ifjuság munkája és ez előtt a nagy munka előtt mindenki tisztelettel vegye le a kalapját, mert a jövő Nagy-Magyarországért csak ilyen szellemben, ilyen testvéri szeretettel és közös munkával lehet dolgozni. De megmutatták ezek az óriás-törpék a Gullivereknek a boldogság utját is. Mert ezek az egymást megértő, egymással békén összeférő fiatal szívek valóban boldogok. És milyen egyszerű ennek a boldogságnak alapja: szeretik, megbecsülik és segítik egymást. Nem egyéni törekvések irányítják lépteiket, hanem a közös szándék, a közös cél, amelynek szolgálatában minden szív összeforr, minden kéz összetart... Nagyságos Asszonyom, kár, hogy nem nézte meg ezt a tábort, mert csak örült volna a lelke.

Hymen-hír is akad. Lapunk kedves előfizetőjét, Gagyti Mariskát feleségül vette Karnis Imre Erdősokonyjáról.

Más hírem — sajnos — nincs.

Csókolom a kezeit.

A legszebb
női kalap
különlegességek

Állandóan
dús raktár.
Jutányos ár!

Mme Elek
Budapest, IV,
Párisi-utca 1.
(Váci-utca sarok)

Látogatás a ráckevei koronauradalomban, ahol 75 tisztviselő-gyermekek nyaraltat a Magyar Nők Szentkorona Szövetsége

Ellátogattunk a ráckevei koronauradalomba, hogy a helyszínén győződjünk meg a Magyar Nők Szentkorona Szövetsége által rendezett gyermeknyaraltatási akció sikeréről. Elmentünk oda, ahol sápadtarcu, szegény tisztviselő-gyermekek vidám hancurozásától hangosak a lombok. De már látszik a gyermekek orcáin a nyári nap tüzes csókja. A szemekben a nyaralás boldogsága csillog és a jókedv madara ott muzsikál a gyermekszájakon.

Igen, ezek a gyermekek boldogok. Arcuk minden vonása, mozdulataik pajkos jókedve a tiszta gyermeki derűt és boldogságot sugározza magából. A szűk szobáknak, a szomorú hétköznapioknak egyelőre vége. Most nincs más dolguk és más kötelességük, mint gondtalanul sütkérezni a nyári nap sugártengerében. Jóságos arcu iskolanővérek sétálgatnak a gyerekek között. Szelid szemükben visszatükröződik a gyermekek boldog vidámsága.

A nyaraló gyerekek a legtökéletesebb orvosi felügyelet alatt állanak. A jó táplálkozásnak, a pompás levegőnek és a kitűnő orvosi felügyeletnek — pedig midőssze tiz napja tart a nyaralás — máris mutatkozik a jótékony hatása. A gyermekek arca majd kicsattan az egészségtől, idomaik szépen megtelnek, a jókedvük pedig egyenesen lebilincselő.

Ezt a nemesszivű gyermeknyaraltatási akciót a Magyar Nők Szentkorona Szövetsége rendezte. Az elismerés pálmáját boldogan nyújtjuk át herceg *Odescalchi* Károlynénak, a Szövetség ügyvezető elnökének, akinek emberbaráti érzése életre hívta és a megvalósulás stádiumáig érte az akciót. A nyaraló gyerekek és szülei nevében is mi adjuk át a hála és szeretet adóját a hercegnőnek, akinek — a nemes terv megvalósításában — méltó társa volt a nagyszerű agitációs és szervező tehetségű *Taszi* Béla, v. nemzetgyűlési képviselő, a Szövetség ügyvezető igazgatója.

A nyaraltatási akció szép sikerén felbuzdulva, a Magyar Nők Szentkorona Szövetsége elhatározta, hogy azt a jövő esztendőben meg fogja ismételni. De az ideinél nagyobb mértékben, amennyiben 500 vidéki és fővárosi tisztviselő-gyermek nyaralásáról fognak gondoskodni.

Adja Isten, hogy sikerüljön!

Egy ujságíró naplójából

(A müncheni asszony)

Írta: Benda Jenő

Kedves, groteszk, de kicsit fájó és lehangoló emlékem ez a nő. A müncheni asszony, akiről két képet őrzök az emlékeim között. A kettő létrejövetele között tizenöt esztendő a különbség. Husz és egynehány éves voltam, amikor az első kép rárajzolódott a szemem recehártájára, azután pedig elraktározódott az agysejtjeim közé, abba a bonckés alatt meg nem található rejtélyes kicsi kamrácskába, amelybe egy élet alatt ezerszámra gyűlnek össze az ilyenfajta fotográfiák. A másik kép egészen újkeletű.

Az első alkalommal körülbelül így vélekedtem róla:

— Milyen kár, hogy az én Fritz barátomnak éppen ez a nő a felesége. A Fritz az drága, kedves jó fiu, boldog lennék, ha így bírnám a sört! Minden boldonságra kapható, komoly családapá léte, megvirrad velem a sörházakban, karneválban vígan járja a bolondját, fujja a papírostrombitát, szórja a konfettit, jó bajor dialektusban pompás bursnótákat penget a gitárján. «Gestern bin i' b'soffen g'uesen heute bin i' á; morg'n werd' i' wieder; übermorg'n á!» Megfelelő és hozzáillő együttgyű melódiával nem kitűnő dalocska ez? Csak a nő, csak a nő! Nem bírom a nőt! A nő csupa csont, csupa bütyök, csupa szeglet, nagydarab, vérbeli bajor. A keze vörös a mosogatástól, nagy, sovány popacsontos arca szeptős, tágra nyitott barna szeme ijedten és bután néz a világba, mint valami borjuszem. Diatját mult ruha rajta, maskarakalap a fején, unalmas, ha komoly, háborzongatóan izléstelen, ha pajkoskodni van kedve. Pedig le nem megy a nyakunkról, jön velünk, fél éjszakákon keresztül ül közöttünk, úgy, hogy a szavát nem halljuk, úgy, hogy semmit nem fogyaszt, csak ritkán, néha kér engedelmet az urától arra, hogy a korszójából hörpintsen egy kevés söritalt. Reggelfelé azután, amikor a Fritz már alig áll a lábán, karon fogja és viszi haza. Nem haragosan, nem zsörtölődve, hanem mosolygva, buta engedelmesen, mint akinek ez magától értetődő természetes kötelessége. Nem bírom ki, nem bírom ki. Legközelebb, ha ránk akaszodik és vörösen és szeptösen, bütykösen és fecskéfésekkelappal a fejbütykjén ott lesz közöttünk, indítványozni fogom a Fritznek, fojtsuk be az Isarba!

Azután csak tizenöt esztendő múlva vetődtem újra Münchenbe. Akkor láttam őket viszont. Az első meglepetésem az volt, hogy ez az asszony nem is olyan öreg, mint gyerekszemmel láttam. Csunya, nagyon csunya, szegényke, szeptős is, bütykös is, félszeg is, buta is, de egy órával sem lehet idősebb, mint negyvenéves. Hihetetlen! Ezek szerint tehát huszonöt sem volt, mikor megismertem. Milyen gonoszak és milyen kegyetlenek a husz és nehány esztendő kölykök, ha véletlenül csunya nővel állította őket szembe a sors! De barátom, derék Fritz pontosan ugyanaz, ahogyan az emlékeimben megmaradt. Én némiképpen megkomolyodtam azóta. Ő a világért sem. Alig hogy egy kicsit örvendeztünk egymásnak, máris a Hofbräuhausba invitál. Ugy látszik, neki még mindig az a nótája: «Gestern bin i'...» «Tegnap részeg voltam; ma is az vagyok; holnap újra az leszek; és holnapután is.»

Amikor az első kőkorsó sörrel koccintottunk, már nyakig benne jártunk a régi emlékekben. És az én régi pajtásom egyszerre váratlanul megfenyegyet az ujjával és ezt mondja évődő kedvességgel nekem:

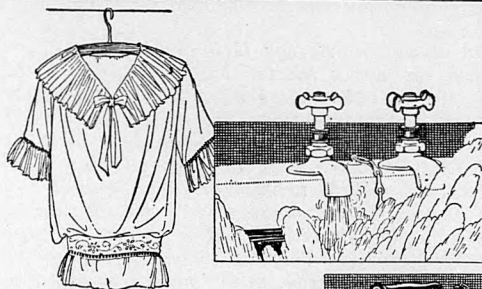
— Te! Hamis ember! Akkoriban nagyon szerelmes voltál a feleségembe!

Elképedve nézek rá. Megbolondult ez az ember? Azután az asszonyra. Az asszony lángveres pirulásba fojtja a szeptőit, de közben boldogan nevet és a fejével bölíngtat, mint aki maga is meg van győződve a dologról.

— Ne tagadd! Szerelmes voltál! — erősködik a férj.

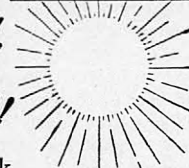
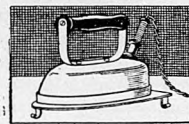
És a spanyolviaszarcu asszony édesdeden nevet hozzá. Most már fölébred bennem a kíváncsiság:

— Miből gondoljátok azt, hogy szerelmes voltam?

A forróság árt
a selyemnek-
övük a

forró víztől,
forró vastól,
forró naptól!

Nem kell többé féltenuünk selyemruháinkat, bátran hordhatjuk őket, amennyit csak tetszik, ha gondot fordítunk mosásukra. Lux speciális készítmény selyem és minden más finom anyag mosására. *Kimérve nem kapható.*

A Lux finom áttetsző forgácsai sűrű habba verődnek, amely könnyűséggel kioldja a piszkot a ruhából.

Hogyan Mossunk Selymet?

Mosás: Lux-ot forró vízben sűrű habba keverjük és ezt hideg vízzel langyosítjuk. A selymet belehelyezzük és át—meg átnyomjuk a sűrű szappanhabon. Ne dörzsöljük. Bőséges langyos vízben öblögessünk. Ne facsarjuk és ne markoljuk a selymet. **Szárítás:** Selymet sohasem szárítsunk tűz közelében vagy napon. Tiszta törülközőbe csavarva hagyjuk feküdni, míg csaknem száraz.

Vasalás: Meleg—de nem forró—vasat használjunk. A forróság sárgítja és kiszáritja a selymet, megtöri a finom selyemrostokat. Vasalásnál a selyemre vékony ruhát terítünk.

E szelvény beküldése ellenében egy ingyen Lux-mintát és egy érdekes prospektust használati utasítással küldünk.

SZELVÉNY. Szíveskedjenek nekem egy ingyen LUX-mintát küldeni.

Név..... Város.....
Lakás cím..... Megye.....

LEVER BROTHERS LIMITED. Magyarországi vezérképv.: Liebermann Jenő, Budapest, VI., Király-u. 82.

— Hát kérlek, valahányszor jöttél és valahányszor elmentél, az előszobában mindig kezet csókoltál a feleségemnek. Így volt?

Nevetve ráhagyom, hogy így volt. És nem világosítom föl őket, hogy Magyarországon a jólnevelt emberek így szokták. Olyan büszkék erre az esetre. Olyan boldogok. A férj is. Miért raboljam meg őket egy illuziótól?

*

Ők, az igazi, a vérbeli, idegen országban, idegen kulturán

meg nem romlott bajorok bizony nem csókolnak kezét! De nem ám!

Hogyan alázhatja meg egy férfi magát ennyire? — kérdezte tőlem egy másik telivérű bajor társaságban az egyik huszéves siheder, aki akkor iratkozott be az egyetemre. — Nincs a világon az az asszony, akinek én kezét csókoljak!

Bizony nincs! Ők, akik igazi bajorok, akik nem töltötték hosszabb időt Berlinben vagy a külföldön, nem csókolnak kezét. Ők nemzedékről nemzedékre úgy rendezték be az életüket, hogy a férfi az abszolút ur a háznál és ez kifejezésre jut a legapróbb külsőségeken is. Az asszony szorgalmas cseléd módjára dolgozik otthon, soha sem kérdezi meg az urától, hová megy, miért maradt el olyan sokáig, a gyermekeket neveli, takarékoskodik, piacra jár, főz, varr és egyes irányban háziaskodik. A mulatságból és a szórakozásból annyi jut neki, mint az ura sörös korsójából: időnként egy-egy szerény hörpintés. Azt gyakran láttam, hogy az asszony fölsegítette Fritznek a felsőkabátját. Azt ellenben sohasem, hogy Fritz érezte volna szükségét hasonló előzékenységnek. A vendéglőkben, kávéházakban ugyanez a helyzet. A pincér szintén a férfi kabátja után kap először és közben közönyösen nézi, az asszony hogyan erőlködik a magáéval. Ha pedig átvette a rendelést és például két tányér levest hoz az asztalhoz, akkor is a férfit szolgálja ki először, ő kapja az első tányér levest, ő kapja az első «Zum Wohlsein!»-t.

Bocsánatot kérek hölgyeim, hogy erről a furcsa, udvariatlan és brutális világról meséltem Önöknek. Nehogy azt higgyék, hogy ez nekem úgy tetszik és hogy a mi életünk-ből is szeretném száműzni azt a lovagias finomságot, amely az élet külső formáit megszépíti és kulturáltabbá teszi. Csak éppen ha idehaza egy-egy tulságosan elkényeztetett, szécsélyes, szokatlanul léha vagy önzőn követelőző hölgyecskét látok, eszembe jut az a szegény bajor asszony. És néha úgy vélekedem, hogy a mi hölgyeink közül egyiket-másikat nem ártana elküldeni egy kis iskolába, — Bajorsországba.

Menyasszonyok iskolája

A másik és a többi

4. lecke

Nem igen szokott előfordulni, hogy a lányos házak lát-határán csak egyetlen komoly számbavehető fiatalember alakja tűnik fel. Valahogy úgy történik inkább, mint a sütemény, meg a légy esetében. Ha egy légy rábukkan arra: hol tartják a süteményt, nemsokára egy sereg légy repdesi körül a süteményes tálat, abban a reményben, hogy övé lesz a finom édesség.

Kislányok, így van ez veletek is.

Néha hosszú hónapokig el kell várni, amíg egyetlen ép-kézláb fiatalember bekopog hozzátok. De ha aztán megérkezett az első, nemsokára azt veszitek észre, hogy egy sereg udvarló lebzsel körülöttemek, lelkesen bókolva és egymást felülmulni akarva a széptevés művészetében.

Már most az a kérdés: mi ebben az esetben a ti teendő-tök? Szabad-e hamarosan kiválasztani a nektek legjobban tetsző fiatalembert, azt különös kegyeitekkel elhalmozni, a többit pedig egyszerűen mellőzni, keresztülnézni rajtok, mintha egyetlen pillanatra sem volnának érdemesek?

A szívetek — amely bizony, valljátok be, könnyen gyul-lángra és elhamarkodva is hajlandó választani — talán ilyen tanácsot adna nektek, de az ész és én: a ti öreg tanító-mesteretek, óva intelek benneteket az elhibázott és talán soha jóvá nem tehető lépéstől. A tanács pedig így hangzik: minden szimpatikus fiatalemberrel szemben viselkedjétek egyelőre egyforma kedvességgel és egyiket se tüntessétek ki különös bizalmakkal a másik rovására. Kislányok, akármilyen okosak is vagytok, soha nem tudhatjátok előre: az udvarolgotó fiatalember közül melyik lesz az «igazi», akivel együtt fogtok letérdelni az oltár lépcsőjére.

Mert az efféle fiatalembereknek kissé különös bogarai vannak, amelyek a következő pontokban foglalhatók össze:

1. A fiatalur annál hevesebben kezdi meg a lány szív ellen intézett ostromot, minél inkább látja, hogy más fiatalurak is hasonló stratégiai terveket főznek agyvelejükben. Mert annál többet nyer értékében az ékszer, minél többen veszik fel érte a harcot.

2. A fiatalur annál jobban és féltékenyebben vigyáz a már kivívott pozíciójára — beleértve a mama és a papa szimpátiáját is —, minél inkább ki van téve veszélynek és annak, hogy mások elébe találnak ugratni. Mert az udvar-lás nem más, mint verseny a lány kezéért. A versenyző pedig csakis a célkarikánál — amit ebben az esetben a karikagyűrű helyettesít — lehet biztos a győzelemben.

3. A fiatalur a saját vágyát és szándékát is sokkal komolyabbnak tekinti, ha észreveszi, hogy mások is ugyanolyan vágygal és szándékkal közelednek ideálja felé. Hiszen még az északi sark elérésének értékét is az egymásutáni jelle-dezni szándékozók száma növeli, az újonnan induló jel-dezők szemében.

Végül:

4. a fiatalur kedve és lelkesedése abban a pillanatban el-száll, amint észreveszi, hogy magára maradt a harcmezőn, illetve a lányos ház szalonjában. És az a gondolata támad-hat, hogy nem is érdemes folytatni a küzdelmet. Mert na-gyon könnyű győzelem az, ahol az ember tulajdonképpen — senkivel sem harcol. (A kiszemelt kislány ugyanis — ebben az esetben — ellenfélnek nem tekintendő!)

Éppen ezért, lányok, legyetek okosak és körültekintők, mint a diplomaták. Még a mosolyotok se igérjen többet az egyik fiatalurnak, mint a másiknak. Egyszerűbben így is mondhatnám: a kecske is lakjék jól, de a káposzta is meg-maradjon.

Ami egész világosan annyit jelent: viselkedjétek úgy, hogy mindenik fiatalur azt higgye magáról: ő az a kiválasztott, boldog halandó, akinek vőlegényi karjába fogjátok fűzni rövidesen lilomszál karotokat.

(Következik az 5. lecke.)

Anyák!

Az orvosi tudomány legújabb megállapítása szerint a gyermek szép fejlődése ahhoz van kötve, hogy táplálékában elegendő mennyiségben kapjon vitaminokat, — melyeket a főzés elpusztít — és kellő arányban kapjon ásványi anyagokat. Bármily tápláló és gazdag a gyermek étkezése, ha ezek hiányoznak, a gyermek nem fejlődik, étvágytalan, sápadt, gyenge. Ha azt akarjuk, hogy gyermekünk viruló egészséggel, piros-pozsgás legyen, hogy nagy-szerű étvágyat kapjon és gyönyörűen fejlődjék, végül, ha a gyermek zseni szervezetét a fertőző betegségekkel szemben ellenállóvá akarjuk tenni, úgy adjunk neki naponta néhány táblácskát, vagy néhány szem dragéet a kitűnő csokoládézú

ARNEA

v i t a m i n t á p s z e r b ől

Ézáltal egy a vitaminokat, mint a tápsókat a természet nyújtotta arányban és a legizletesebb, legkellemesebb formában nyújtjuk kicsinyeinknek — A legkiválóbb orvosok ajánlják

Kapható minden gyógyszerárban és drogériában!

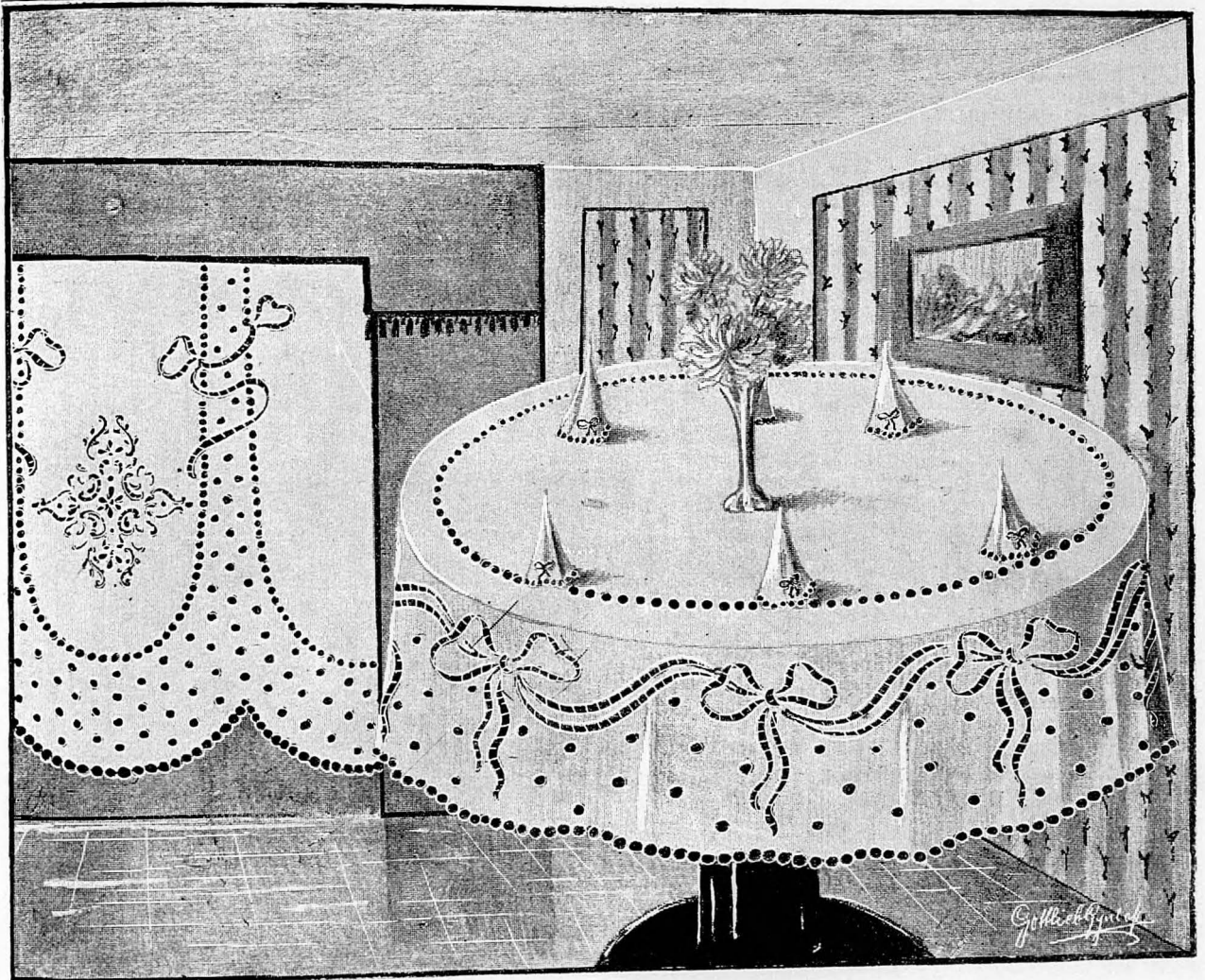
Kézimunka

Rovatvezető **Gottlieb Gyula**, iparművész, IX., Mester-u. 13. Telefon: J. 156—22

Kedves előfizetőinknek mai számunkban bemutatott kézimunka gömbölyű vagy ovális alakú abrosz, hat személyre, finom lenvászonból, könnyű angol madeira-himzéssel, előrajzolva

180/180 átm., 6 drb csemege 30/30 cm.	480.000 K
Elkezdve	600.000 „
Szurt sablonja (abrosz és csemege)	100.000 „
Teljesen készen, monogrammal, tisztítva	1.500.000 „
Ugyanez ovális alakban 150/180 cm.	450.000 „
Elkezdve	570.000 „
Teljesen készen, monogrammal, tisztítva	1.470.000 „
Szurt sablonja (abrosz és csemege)	100.000 „

Hozzá való Bonnefemme (sztor), finom francia tusszorra, előrajzolva 150/260	346.000 „
Elkezdve	446.000 „
Teljesen készen, tisztítva	850.000 „
Szurt sablonja	100.000 „
Ugyanez 220/260 nagyságban előrajzolva	486.000 „
Elkezdve	586.000 „
Teljesen készen	950.000 „
Szurt sablonja	140.000 „
Mindenféle kézimunka megrendeléseket Gottlieb Gyula iparművészeti műterme Budapest, IX., Mester-utca 13 a legteljesebb megalgedésre azonnal továbbít.	

Utcai énekeslány dala

Irta: Csermely Gyula

Az utra tett ki engemet az élet.
Ki volt anyám: már nem emlékezem.
Nem mondta száj: te árva, isten véled,
Nem sirt, busult utánam senkisé.

Csak a falunk harangja sirt mögöttem
És csengve-bongva minden jót kívánt...
Te jó harang: azóta messze jöttem
S a sors velem cudar-keményen bánt.

Itt állok; rozzant lant van a kezembe',
De bus szavát nem hallja senkisé.
Magam se hallom, verjem reggel, estve...
Te jó harang, csak téged hall szívem.

Csak egyedül te engedsz még remélnem,
Hogy egyszer nekem is majd felvidul.
Hogy dalban lesz és napsugárban részem
S egy rózsáig az arcomhoz simul.

Magyar nagyasszonyok

A „merengő“

Magyar költő hitvesének lenni még akkor is sulyos keszti, ha a költő alakja a dicsőség sugártengerében fürdik és nevét országosan ismerik és ünneplik. Mert az ünnepléshez — és főként: a temetéshez! — minden időben pompásan értett a magyar.

De arra aztán nem igen akad példa, hogy a gondterhet levette volna lángelméje vállairól és az életét széppé és boldoggá igyekezett volna tenni annak, akinek a költészet csodálatos szépségeit köszönhette.

A költő hitvese pedig szerelmes szívvel ballag a szenvedések országútján, hogy a mosolygás oázisa legyen az élet sivatagjában és hűs cseppeket hintsen a boldogság után szomjazó tikkadt ajkára.

*

Pedig a világ legszebb menyasszonyi ajándékát mégis csak Csajághy Laura kapta, vőlegényétől: Vörösmarty Mihály költő urtól, 1841-ben.

Milyen ajándékot adhat magyar költő szive bálványának, sirígtartó egyetlen szerelmének?

Kelet csillogó ékkövei, India drága selymei nem állottak a rendelkezésére. Büszke várkastély helyett legfeljebb légvárakkal ajándékozhatta volna meg. Az aranytallérok pedig soha nem voltak jó barátságban a magyar költőkkel és akkor is messzi gurultak előlük, ha már azt hitték, hogy a kezükben tartják.

A költő tehát megírta élete egyik leggyönyörűbb versét és a hathatatlan betűsorok gyöngyfűzérével ékesítette menyasszonya hófehér homlokát. Ez a vers «A merengő-höz» című vers volt.

Hová merült el szép szemed világa?
Mi az, mit kétes távolban keres?
Talán a mult idők setét homálya,
Min a csalódás könnye rengedez?

Ezt a verset kapta menyasszonyi ajándékkul Csajághy Laura Vörösmarty Mihály költő urtól.

*

A sors azért kegyes volt és néhány hónapig tartó boldogságot engedélyezett mindkettőjüknek. Vagy talán Laura volt az a jóságos tündér, akinek drága lénye utját állotta az otthonukba betolakodó gondoknak és fájdalemaknak.

Vörösmarty lelkesen belevetette magát a 48-as mozgalomokba, de aztán neki is bujdosnia kellett. A haza szomorú állapota, kis családjának — ekkor már három gyermeke volt — bizonytalan helyzete beteggé tették lelkét, a bujdosás vaszontagságai pedig megviselték testét.

A tragédia hamarabb bekövetkezett volna, ha nem áll oldala mellett a hű hitves: Csajághy Laura. Ha nincs, aki vigasztaló szavával enyhülést hozzon a feltépett sebre és a gondok fekete ködét keresztültörje mosolygásának nap-sugarával.

Mert a jó hitves igazi nagysága és értéke nem a boldogság perceiben mutatkozik meg, hanem a fájdalemak keserves óráiban. Együtt mosolyogni és együtt örülni nem is olyan nehéz dolog. De a válságos éjszakákat átvirrasztani azzal, akit most még jobban kell szeretnünk: az asszony nagyságának és értékének igazi bizonyítéka.

*

A költő 1855 szeptemberében halt meg. «Hideg, sűrű köd borított be mindent. Mintha a természet már előre tudta volna, hogy fekete gyásznapok eljöttével a bánat sötét köde száll a Vörösmarty-családra is...»

A halálosan összetört szívű özvegy belátta, hogy élni és hazudni kell a gyermekeiért. A «merengő» menyasszony felvette a költő özvegye sötét gyászruháját és bebizonyította, hogy erős és nagyszerű lelke méltó volt a világ legszebb menyasszonyi ajándékára.

Mert a magyar költő hitvesének igazi szerepe akkor kezdődik, amikor a költő sirjánál már elhangzottak a gyászbeszédék és a vates megdicsőült lelke beköltözött a halhatatlanság pantheonjába...

HUMOR

Megszoktuk már, hogy mindent hamisítanak. Az Uriasszonyok Lapja humoristájának eddig a következő csokrot sikerült összeállítani:

PRIMADONNA, aki hamisan énekel.

KERESKEDŐ, aki hamisan bukik.

KÁRTYÁS, aki hamisan játszik.

POLITIKUS, aki hamis jelszóval él.

SZUBRETT, akinek még a bubifrizurája is hamis.

CIGÁNYPRIMÁS, aki hamis hangokat fog.

DETEKTIV, aki hamis nyomokon jár.

SZAKÁCS, aki hamis levest főz.

VAJKERESKEDŐ, akinek fején hamis a vaj.

HENTES, akinek hamis a mája és hamis a zuzája.

Az Uriasszonyok Lapja humoristája örömmel vette tudomásul, hogy neve a csokorban nem szerepel. Valószínűleg látszott tehát, hogy humora az egyetlen, ami eredeti. Annyi bizonyos, hogy nagy kő esett le a szívéből. Sokan azt hitték, hogy ez a kő drágakő. A főszerkesztő azonban jobban szemügyre vette ezt a követ. És kiderült, hogy az is hamis volt.

DYMI.

HA TE ENGEM...

Dr. MELHA ARMANDNÉ

LASSAN Dr. KARÁCSONYI LAJOS

ÉNEK

1. Ha te engem úgy szeretnél, Mint a-hogyan té-ged, Nem kellene a felhővel
2. Mégsem hívlak: gyere vissza, De a jót-od vá-rom. A fagyott kicsinykavát

ZONGORA

Üzen-getnem ne-ked. Nem kellene az ég-boltját Könnyesszettel néz-nem.
Estén-ként ki-tá-rom. Sajó kutyám a küszöbön Le-si a lé-pé-sed.

LASSABBAN

Kérdegetve, talál-gatra. Megvir-rad-e né-kem...
Én meg sírvá, szüdo-bogva. Víz-sza várlak té-ged

Rádió

Igen tisztelt Amatőrtársaim!

Végre elvonultak a nehéz, bus felhők, kiderült az ég-bolt. A nyári nap szórja szerteszét sugarait és aranyba borítja a nagy rónákat.

Beköszöntött a nyár, a kánikula, mireánk pedig érkezett a pihenés, tespedés ideje.

A nagy melegben kifejlődő nagy elektromos feszültség és az elektromos kisülések következtében fellépő légköri zavarok lehetetlenné teszik a munkát, a kísérletezést. Ezen zavarok a műsorok zavartalan élvezetét is erősen befolyásolják. Lehetőleg csak az esti órákban kapcsoljuk be készülékeinket, de ne használjunk hangosanbeszélőt, mert nem lesz élvezetben részünk.

Kedves amatőrtársaim, én most csak a buzdítást tartom feladatommak ne vesztésétek el türelmeteket, tartások ki szeretett rádióknk mellett, tanuljunk és készüljünk az őszi időkre, nehogy a külföld amatőrjei előnybe jussanak.

Nagy feladatok várnak reánk, a rádió hullámain kell kitörnünk ellenségeink szorító gyűrűjéből és bebizonyítani a világnak igazunkat, feltárni sajtó sebeink fájdalmát.

Ne kívánjunk készülékeinktől többet, mint amennyit nyújtani képesek, ne akarjuk egy lámpával az egész kontinens műsorát venni.

Ne gondoljátok, hogy a rádió-arisztokrata az ő 6 vagy

8 lámpájával többet kap, mint mi. Saját tapasztalataim alapján merem állítani, hogy egy jól megépített 1 lámpás készülékkel zavartalanabban élvezhetők a műsorok, mint amazokkal, ami természetes is, mert a sok lámpa a maximumig erősíti a légköri zavarokat és a leadásból nem jut más füleinkhez, mint recsegések és ropogások.

Ismétellen kérem önöket, keressenek fel kérdéseikkel
N. J.

Rádió üzenetek

Rádiós, Sz.-Fehérvár. Antennája tulhosszu, szerelje át és ügyeljen, hogy az összhossza ne haladja meg a 75 métert.

Zsuzsika, Sárboárd. Rácskondenzátornak kapacitása kicsi, vegyen 300 cméterest.

Amatőr, Győr. Kapcsolása jó, csak transzformatorai tulajdonságok, használjon I. 1:3 II. 1:5 áttételűt.

Erősítő, Sopron. Az ellenállásos erősítők jobbak. Ha kívánja, kapcsolási rajzot küldök.

Doktor B.-Füred, Dénes Romhány, Sárika F.-Berény, Rádió Komárom, Zolika Svábhegy, N. O. 36. Mohács, Philips VI. Zalaegerszeg kérdéseikre levelben válaszolok és küldöm a kívánt kapcsolási rajzokat.

Jó vételt és jó munkát!

Mit főztek?

Augusztus 1. Vasárnap: Ragoulevés, kaesapecsénye, széna-szalma burgonya, vegyes saláta, kukorica, jégtorta. — Vacsora: Hideg sült, vegyes kompót, sajt, délről maradt tészta.

Augusztus 2. Hétfő: Zöldbableves, hagymás rostélyos, kelfőzelék, kukorica, gyümölcs. — Vacsora: Borjuláb kirántva, kovászos uborka, gyümölcs.

Augusztus 3. Kedd: Petrezselyemleves tejfellel, töltött kalarabé, habfelfújt. — Vacsora: Csirke paprikás, gyümölcs.

Augusztus 4. Szerda: Paradicsomleves, töltött borjumlé, parajfőzelék, alma pongyolában. — Vacsora: Tükörtojás, vajás kenyér, szalámi, zöld paprika, gyümölcs.

Augusztus 5. Csütörtök: Gombaleves, sertéskaraj egyesítve, párolt káposzta, tejfőlés lepény. — Vacsora: Vesevelő, uborka-saláta, gyümölcs.

Augusztus 6. Péntek: Savanyu tojásleves, szilvásgombóc, főlt kukorica. — Vacsora: Sült hal, karikára vágott sültburgonya, párolt zöld paprika, kovászos uborka, gyümölcs.

Augusztus 7. Szombat: Poréleves, majoránna metélt, főlt kukorica, gyümölcs. — Vacsora: Sonkás omlott, uborka-saláta, sajt, gyümölcs.

Augusztus 8. Vasárnap: Csirke aprólékkeves zöld borsoval, rántott csirke, paprika-saláta, reszelt burgonya, csokoládékrém püspökkenyérrel, gyümölcs. — Vacsora: Sült fogoly, fejes-saláta, sajt, gyümölcs.

Augusztus 9. Hétfő: Sárgarépa leves, felsálszelet, zöldbab főzelék, szilvás gombóc. — Vacsora: Borjupörkölt tarhonyával, uborka.

Augusztus 10. Kedd: Pirított kenyérleves, sodrott hus, saláta főzelék, kelt kifli, gyümölcs. — Vacsora: Leesó, uborka-saláta, gyümölcs.

A szeplők, pattanások, arcbőr-foltok biztos ellenszere

II. ORSZ. RECEPVERSENY

Orosz krémtorta. Tizenegy deka cukor, 6 tojás sárgája, 6 tojás habja és 8 deka lisztből piskótatésztát készítünk s egyben kisütjük. Ha kihült, három részre vágjuk. Három és fél deci tejből, 14 deka cukor és 8 tojás sárgájával krémet főzünk s a tűzről elvéve addig keverjük, míg kihül. Vaniliás cukorral fél liter tejszint felverve a krém közé keverjük s teszünk bele 8 deka mazsolát, 8 deka citrónadót, mit előzőleg már rumban áztattunk. A krémhez keverünk 5 lap egy deci vízben feloldott zselatint. Egy tortaformába alul teszünk a krémből, azután egy tészta lapot, ismét krémet s így tovább. Pár órára jégre tesszük s használatkor kiborítjuk. *Bartha Izabella, Rákostiget.*

Almatorta. Hatvan deka cukrot vízbe mártva sziruppá főzzük, teszünk hozzá 80 deka vékonyra szeletelt elsőrendű almát s átlátszóra főzzük. Két citrom levét és héját, 20 deka héjazott és vékonyan hosszukásra vágott mandulát, 15 deka vékony metélre vágott citrónadót keverünk hozzá s az egészet addig főzzük, míg két ujj között jól ragad. Egy nagy kárlsbadi ostayalpra langyos melegen rákenjük, elsimitjük, cukrozott gyümölcseel díszítve másnap használhatjuk. *Dr. Rónay Györgyné, Balatonlelle.*

Dobostorta. Nyolc tojás kemény habjába teszünk 8 tojás sárgáját, 8 kanál porcukrot és 9 kanál lisztet. Két részben megsütjük. Ha kihült, mindenik részt jó éles késsel 3 vágással négy lapra elvágjuk. Töltelék: Négy kanál cukrot kevés vízzel és 2 szelet csokoládéval jó sűrűre főzzük, azután lehütjük és keverünk bele $\frac{1}{4}$ kg. vaját, jól elkeverve, míg habos lesz. Félretesszük, hogy megkeményedjen s ekkor a lapokat a töltelékkel bekenve összeállítjuk és oldalát is bevonjuk vele.

Özv. Zettl Józsefné, Csikóstöltés.

Kávéparfé. Hat evőkanál nagyon erős tiszta jó fekete-kávét összevegyítünk 6 evőkanál tejszinnel és tegyük oda főni. Ezalatt 5 tojás sárgáját 6 evőkanál cukorral habosra kavarnak s a szokott módon tejszínes kávéval sodónak főzzük. Teljesen lehütjük s ekkor összevegyítjük 5 deci tejszimből vert kemény habbal s formába téve jegen fagyaszttjuk. *Bully Gyuláné, Zalalövő.*

Indiáner. Öt egész tojást 5 deka cukorral, 10 deka liszttel összekeverjük, mint a piskótatésztát és idomító zacskóval tojásnagyságu halmoeskát formálunk. Sütőbe tesszük és a sütőajtón egy kis nyílást hagyunk, míg meg nem kell fordítani. Ha kisült, akkor a tészta közepét kiszedjük és tejszinhabbal vagy krémmel megtöltjük és kettőt egymásra teszünk, csokoládéval áthuzzuk.

Kraft Jánosné, Kadarkut.

Csokoládéfánk. $3\frac{1}{2}$ deci tejjel 3 deci finom lisztet leforrázunk és simára elkeverjük. Mikor kihült, adunk bele egy kanál rumot, kevés sót, 6 tojás sárgáját és erősen kidolgozzuk, végül 3 tojás kemény habját belekeverjük. Kanalanként forró zsírba szaggatjuk és kisítjük. Vaniliás cukrot reszelt csokoládéval összekeverünk és ebbe azon forrón behempergetjük és melegen tálaljuk.

Molnár Árpádné, Szolnok.

Barackkrém lepénykék. 20 deka lisztből, 20 deka friss vajból, 10 deka cukorból, kevés narancshéjból, 2 tojás sárgájával tésztát gyurunk, jól megdolgozzuk, boros pohárral kivágjuk, megsütjük. Három tojás fehérjéből kemény habot verünk, egy kanál barackizt és 12 deka cukrot belekeverünk. Habverő üstben tűzhöz tesszük és folytonos keverés közben főzzük. Tűzről elvéve 8 deka forrázott, apróra tört mandulát közé vegyítünk s ezen töltelékkel a tészta szeleteket vastagon megkenjük és kettőt összeragasztva csokoládéjéggel bevonjuk.

Dr. Szegedy Zoltánné, Balatonföldvár.

Vajas pogácsa édesen. Kilenc deka cukrot, 13 deka vajal, 18 deka lisztet kevés sóval összekeverünk. Kis pogácsát csinálunk, tojásfehérjével megkenjük, cukros mandulával meghintjük és megsütjük. *Sóós Istvánné, Bpest.*

Háztartás

Sárgarépa - leves.

A sárgarépa piros részét fejtjük le a sárga belső részéről és pároljuk meg vajban zöldpetrezselyemmel és 2 fej hagymával. Huslével feleresztjük, fűszerezük s ha megpuhult, törjük át s tegyünk bele kevés vajat, tejszínhabot, szűrőn szűrjük át és vajban piritott zsemlyekockával tálaljuk.

Töltött urigomba. Szép gombákat veszünk, megmosuk, szárát kivágjuk, megsózzuk és megborsozzuk. A gombák szárait 15 deka főt csirkemellel, 3 darab szarvasgombával, törtött borssal, sóval, francia hagymával, zöldpetrezselyemmel 8 deka vajban megpároljuk, azután a gombákat megtöltjük, zsemlyemorzsával meghintjük, s mind-egyikre egy kevés vajat téve, sütőpléh aljára rakjuk, öntünk alá egy kevés olajat és sütőben megpiritjuk.

Töltött uborka. Szép egyenlő nagyságu, de nem sárga uborkát meghámozunk, kettévágjuk, magvas részét kivágjuk. Fővő ecetes vízzel leforrázzuk. Darált disznóhúsból, félig megfőzött rizzsel, sóval, borssal töltelékét készítünk és az uborkákat megtöltjük. Kevés hig rántást készítünk s levéllel feleresztjük. Izlés szerint még ecetet, sót, kevés cukrot tehetünk bele. Tejfőlében táltjuk.

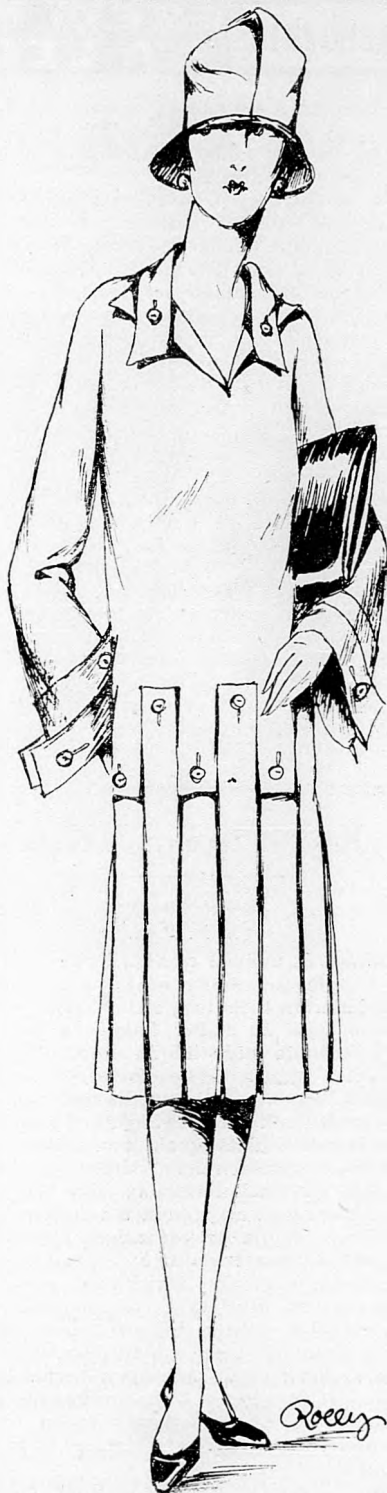
Süllő zöldpetrezselyemmel. Egy nagyobb süllőt megtisztítunk, felbontjuk és beszóva egy óráig állni hagyjuk, azután kevés zöldséggel sósvízben megfőzzük. Ezalatt vajban piritunk egy kevés zsemlyemorzsát, teszünk hozzá zöldpetrezselymet. A halat egy hosszukás táltra helyezük, a zsemlyemorzsás vajat ráöntjük s vajban sült burgonyával és citromszeletekkel díszítjük.

Szenen vagy roston sült pecsenye. Fialat marhából dagadót, vagy vesepecsenyének bőrös, leppentyüs részét veszünk, mert ez a legjobb része ilyen módon való sütésre. A tűzhely lapjára parázs faszenet kiszedünk, melyre egy alacsony, négy lábbon álló dróthálót teszünk, mely kb. 25 cm. négyzet formájú. A húst tenyérnyi nagyságba feldaraboljuk, kissé besózzuk és a szén fölött levő dróthálóra felrakjuk sorjában. A drótháló alatt a szenet folyton élesztjük, mert csak erős tűzön süttött pecsenye izletes. Ha a pecsenye egyik fele szép pirosra megsült, villával megfordítjuk és ezen oldalát is megsütjük. Csinos apró fehér deszkára helyezük s azon forrón kovászos uborkával tálaljuk. Fogyasztás alkalmával, ki szereti, rózsapaprikával meghintve is igen izletes. Lehet készíteni juhdagadóból, mert sokkal puhább a husa, valamint marharostélyosból is.

Birkanyelvo ragout. Szükség szerint szép birkanyelveket veszünk, jól megtisztítjuk, megmossuk és sós vízben puhára főzzük. A sós vízből kiszedjük s ha kissé lehültek, bőrét lehuzzuk és egyforma szeletekre felvágjuk. Öt deka vaj és egy kanál lisztből rántást készítünk, ha habzik, egy fél fej vöröshagymát belereszelünk, néhány szem borsot és egy babérlevelet teszünk hozzá s feleresztjük a lével s izlés szerint borecettel savanyítjuk. Mártás sűrűsége elfőzzük, szitán áttörjük s ha szükséges, hígítjuk, teszünk bele néhány szelet párolt gombát, a felszeletelt nyelvdarabokat s egy deci jó tejföllel vajas tészta köritéssel tálaljuk.

Zöldsaláta. Szép fejes zöldsalátát jól megmosunk, metéltre vágjuk és táltra helyezük. Két evőkanál mustárt és két finomra vagdalt keményre főzött tojást, borral vegyített ecettel, izlés szerinti sóval és cukorral jól elkeverjük és rátöltjük a salátára, összevegyítjük és azonnal tálalhatjuk.

Hogyan nem jó széjjel a hal. Hogy a hal főzés alkalmával szét ne máljon, mindig hideg vízben tegyük fel a tűzre. Azután tegyünk bele kellő anyagot és fűszert. A hi-

deg vízben főni tett halat egy óráig is főzhetjük anélkül, hogy szétfőne.

Habkoch. Fél liter tejben izlés szerint édesítve 7 deka rizst egy pici sóval megfőzünk. Vajjal megkent tortapléhre egyetlenesen elkenjük s erre egy sor cukros vízben párolt almát teszünk leve nélkül, rummal megöntözzük s tetejére 5 tojás fehérjéből felvert habot teszünk, melyet lekvárral ízesítünk. Sütőbe tesszük, míg a hab szép zsemlyeszint nyer.

Csokoládékrém. Hat tojás sárgáját 12 deka porcukorral habosra keverjük, teszünk bele 3 deka cukorral össze-

BANÁN BEHOZATAL

ÉRETT NYUGATINDIAI BANÁN A LEGJOBB TÁPLÁLÉK

Bp. Telefon:
982-85

tört fél rud vaniliát, 3 deka fehér zselatint, 15 deka reszelt csokoládét és egy negyed liter tejet. Folyton keverve felforraltjuk s ha teljesen kihült, tejszínhabbal összekeverjük és formába téve jégre állítjuk.

Almahab. Háromnegyed kiló borizü almát megsütünk, meghámozzuk s izlésszerinti cukorral, 2 tojás fehérjével, kávéskanál ecet, két evőkanál tetszésszerinti ízzel egy tálban fakanállal addig keverjük, míg kemény hab lesz belőle. Üvegtálra téve befőtt gyümölcscsel díszítjük.

Zöldbab eltevése. Friss zöld- vagy vajbabet megmosunk, vékony szeletekre felvágjuk s kevés vízben felpuhára megfőzzük. A vizet a babról leöntjük és literes üvegekbe rakjuk, jól megrázva, hogy tömötten legyen a bab. A leöntött vizet izlés szerint megsózzuk és borecettel megsavanyítjuk s rátöltjük a babra. Légmentesen leköltözzük az üvegeket s egy negyed óráig gőzöljük. Épp úgy használhatjuk mint a friss babot.

Tök eltevési módja. A tököt hideg vízbe gyaluljuk, azután kiszedjük és besózzuk. Ecetes vizet felforraltunk, rátöltjük a tökre, pár perc múlva kinyomjuk, üvegekbe rakjuk, felül kevés kaprot teszünk, frissen forralt ecetes vizet töltünk rá, leköltjük és eltesszük.

Szeder. Egy kiló szederhez fél kiló cukrot veszünk. A cukorból sűrű szirupot főzünk s a szedret a sziruppal leforrázzuk és másnapig állva hagyjuk. A levét ekkor leszűrjük, újból leforrázzuk és harmadnapig állva hagyjuk. A szirupot ismét letöltjük, jó sűrűre elfőzzük s az üvegekbe rakott eperre rátöltjük. Tetejére egy kanál rumot öntünk. Kevés vaniliát is főzhetünk bele.

KOZMETIKA

II. közlemény

Irta: N. P. G.

A szépségápolás minden eszközzel oda igyekszik hatni, hogy amit a természet mostohasága megtagadott tőlünk, az eshetőség határain belül megfelelő, természetesnek tetsző formára változtassa. Az ember fiatalos külsejét arczine, foga és haja állapota után ítéljük meg főleg. A velünk beszélőnél ezek tűnnek fel legelőször. Akinek télt arczmai vannak s ezt üde arcból fedí, fejét dus hajkorona övezi (ha pubi is, csak sűrű legyen), kivillanó fehér fogai mellett arc kifejezését fiatalosnak mondjuk. Nagyjelentőségű még a fiatalos külsőn a karcsúság is. Az ilyen egyének rendszerint fiatalnak látszanak, szemben a kövérséggel és a pocakossággal, mi viszont a vénülésre jellemző.

Mindezeknek alapja az egészséges életmód, ami röviden a következőkben foglalható: Szabad időnkben dolgozzunk *fizikailag* a gyenge fáradtságig egészséges, friss levegőn, főleg napon. Hust csak igen mérsékelttel együnk, napjában legfeljebb egyszer. Fűszert, szeszesített teljesen vegyük le az étrendről, mert e kettő élvezete lehetetlenné teszi a szép arcból, egyéb ártalmain kívül. Az erős fűszer és alkohol élvezete a legegészségesebb gyomrot is tönkre teszi idővel, mi kezdetben savanyu felhőfögéssel, később gyomorsavtulképződéssel súlyos gyomor-, vese-, sőt szívbajjal alakul.

Étrendünk kizárólag frissen készített ételből álljon, milyenek: tej, vaj, főleg zöld főzelék, tojás, sok gyümölcs. Ételsavanyításra kizárólag friss citromlé használható. Konzervek (különösen a gyáriak), valamint erjesztő gombák hatására létrejött eledel, u. m.: szeszes italok, ecet, sajtfélék, stb., mint állandó erjedésben lévő egész-

ségtelen, romlott anyagok okvetlen elvetendőek. A langyos ételneműt gondosan megrágva, lassan együk, mert az öt perc alatt bekapkodott forró étel következményei belátathatlanok!

A szabadbani napfényes, levegős fürdést semmiféle modern fürdőszoba nem pótolja. Normális napi széke-lésről, természetes uton (korán reggel 1 pohár hideg víz, 1 kávéskanál méz 1 pohár vízre, 2 drb. friss füge stb.) gondoskodjunk. Hordjunk könnyű és bő ruházatot. Keljünk és feküdjünk korán. Aludjunk nyitott ablaknál. Az ebédutáni ártalmas alvás csak a tultápláltság, vagy rendetlen életmód következménye. A mindennapi gyenge fáradtság — egyéniség szerint — folytatott hasznos (tehát egyuttal szórakoztató is) fizikai munka és a napközi alvás teljes kizárása megnyugtatja, erősíti az idegeket és visszaállítja az éjjeli valóságos gyermekkori nyugodt, boldog álmot. Napi 8 órai alvás felnőtteknek is szükséges. A rendszertelenül élő napi 3—5 órát alszik félig ébren. Egészségünk, testi jóérzésünk érdekében ne gyötrődjünk. Ne törődjünk a bekövetkező eseményekkel, sem ami elmúlt (még ha szerelem is az...!), mert a rajtunk kívül fekvő okokat megváltoztatni ugysem tudjuk (legtöbbször nem is volna érdemes...). Minden lekirázkódlatás árt a szívnek, ráncot okoz az arcon és barázdái van a homlokon. Élünk mérsékletes nemű életet, kerüljük a felesleges, ki nem elégitett nemű izgalmakat. Lakásunkban sohasem legyen télen 16—18 C°-nál nagyobb meleg.

Egy arckép előtt

Irta: Domby Béla
ref. lelkész, Jászberény.

Bánatok, öszök,	Mint mikor az ősz
Bus borulatok,	Fehér rózsát lép.
Lelkemre jöttök?	Megfog, befelhöz
Ma nem mulatok.	Ez asszonyi kép.
Ha van könnyes, szép,	Naponként szőlok,
Fájó pillanat.	Beszélek vele.
Az megfog e kép	Levelek, lombok
Varázsa alatt.	Szent izenete
Innen a Csend szent	Simogat, becéz
Ősze néz réám.	Hlyenkor engem.
És szívembe bent	És ez a kép néz,
Sir a muzsikám.	Megmozdul, lebben.
Halk ütemre lép	Kinyújtja felém
Dal és gondolat.	Anyás, szent kezét.
E szép asszonyi kép	Távoliági fény
Varázsa alatt.	Csókós özőnét
Míg éll, a könnyét	Hozzám hozza el.
Nem láthattam, nem.	Drága pillanatot!
A multja üdvét,	A kép szót, felet,
Két bánatos szem	A kép szárnyat ad.
Felhőzte némán.	Iyenkor a Csend
Most lelkembe lép.	Királya vagyok.
Igézőn néz rám	Kastélyomba bent
Ez asszonyi kép.	Égnek a dalok.
Szent szomorúság.	Nagy, örök jénnyel..
Hanygatalan beszéd.	Arról, ki jó s szép
Nagy, csóktalan vágy	Könnyes szemével
Táruul itt eléd.	Rám nevet e kép.

HAJSZÁLAKAT POLLÁK SAROLTA
hölgyek arcáról, karjáról
végleg kiirtja felelősséggel
kozmetikai intézete
BUDAPEST, ANDRÁSSY-ÚT 38

»Miracle« hajeltávolítószer szétküldése utasítással. Szépségápolás. Szemölcsirtás. Fagyás elleni kezelések. »Miracle« szeplőmájfolt elleni krém, »Miracle« ráncok elleni krém, »Miracle« emalfolyadék **tüneményesen széppé varázsolja a bőrt.** „Orado“ rádiumos arckezelés

Színházi levél

Nagyságos Asszonyom,

nem tudom, hogy ott az erdélyi hegyek között érzi-e azt a régen várt hóhullámot, amelyben mi, szegény pestiek fürdünk, ahelyett, hogy a Szent Anna tavában lubickolnánk. Mert itt bizony komoly, békebeli kánikula van (jaj! hamar lekopogom, nehogy elkiabáljam) és ilyenkor, képzelheti, még a színházak tájkára sem igen jár az ember. De mert a színésznépség nem tud egy pillanatig sem csendesen ülni, máris nagyban készülnek az őszi kampányra. Egyikük itthon, a másik pedig külföldön akar babérokat tépázni.

terv, amiről szólnom kell. A legfrissebb méltóságos ur, Hegedüs Gyula szervez egy társulatot, amellyel nagy európai körutat tesz. A társulatot a legjobb fővárosi művészekből állítja össze s terve szerint Olaszország, Franciaország, Hollandia, Dánia, Anglia és Svédország nagyobb városait látogatják meg.

A magyar társulat külföldi körutjára vonatkozó tárgyalások már előrehaladott stádiumban vannak s ami a legfontosabb, mecénás is akadt, aki pénzt ad, úgyhogy már készítik is a díszleteket a legkiválóbb mesterek. Hegedüs Gyula társulata reprezentáns magyar műveket fog játszani s bemutatja a legművészebb magyar dalokat is. Ezért valószínű,

Csoporthelyi előzetesünk margitszigeti összejöveteléről

Persze, jobban szeretik, ha levesbe való kékhasu babérleveleket gyűjthetnek. De hát az a sokat emlegetett kollektív szerződés még mindig nem készült el s a direktor urak addig olyan szerződéseket kötnek, amilyent tudnak. Nem kell azonban kétségbe esni, mert az egyik férfit-primadonát például leszerződött egy színházunk másfélmillió jel-léptidijjal s a művész ur ezenkívül naponta egymillió kocsi-pénzt is kap. Hogy miért? Azért, mert az igazgatók megállapodtak egymás közt, hogy egy férfinak nem adnak naponta másfélmilliónál nagyobb fizetést. Amit pedig a direktorok mondanak, az szentírás.

A külföld felé kacsintgató művészek már sokkal vérmesebb reményekkel indulnak. Azt hallom, hogy Rózsahegyi Kálmán Amerikában hatvanöt előadást kell hogy abszolváljon két hónap alatt s ezért elsőosztályú vasuti- és hajójegyet, teljes ellátást kap Pesttől Pestig s aztán még ötezer dollárt is. Mi az egy érző kebelnek? A milánói Scalaban is vendégszerepel jövőre több magyar művésznő, elsősorban Németh Mária, akit az olasz opera igazgatósága többhónapos vendégjátékra kötött le. Na, de a könnyebb muzsa is képviselve lesz künn. Az egyik budapesti impreszárióhoz felszólítást intézett a berlini Metropól-színház igazgatósága, hogy jövő évi nagy revüjéhez szerződtessen három magyar szubrettet. Nagyságos Asszonyom tudta már, hogy nálunk olyan sok van?! Én nem! De csodálkozni fog, mert az impreszárió egy-kettőre megállapodást kötött — hír szerint — Hajdu Ellával, Molnár Verával és Szokolay Ollyval. Így aztán most már csak azt nem tudom, mit csinálnak itthon az operettek nélkülük. Istenem, Istenem, olyan nagy gond ez nekem.

Na, de hagyjuk a viccelődést! Van itt még egy komoly

hogy a társulattal megy P. Basilides Mária és Medgyaszay Vilma, akiknek külföldön amúgy is rengeteg sikerük volt már és mindig becsületet szereztek a magyar névnek. A Rózsahegyi Kálmán és Hegedüs Gyulák turája a legkomolyabb propaganda-körutat is jelenti egyúttal s szent meggyőződésünk, hogy többet fognak használni az országnak rövid hetek alatt, mint az egész diplomácia évek alatt.

A Szent István-hetet előkészítő nagybizottság munkájába bekapcsolódott a Színészszövetség is. A német Festspiele mintájára valamelyik sporttelepen nyílt arénában nagyszabású történelmi ünnepi játékot terveznek, aminek egyes jelenetei a történelem egyes eseményeit elevenítenék meg a hét vezér idejétől Szent István koráig és végül a magyar feltámadás apoteozisével fejeződnek be. A történelmi színtérre összeállítását Rákosi Jenő mellett báró Nyári Albert vállalta és Herczeg Ferencet is felkérték részvételre. A Színészszövetség részéről Hegedüs Gyula és Somlay Arthur vezetésével máris sokan ajánlották fel közreműködésüket.

Szóval, terv elég van, most már csak az eredményt lássuk.

A viszontlátásig kezeit csókolja

Kadarka.

Sziveskedjék

lapunkat ösmerőseinek ajánlani és címeiket küldeni, hogy lapunk mutatószámát megküldhessük.

Kézcsók SZERKESZTŐ

Nagy- és kismosáshoz legjobb a **Hóvirág**

önműködő mosóanyag, mert szappan, vagy bármely más szer alkalmazása nélkül csak kifőzéssel minden rufát

önmaga hófehérre mos

**Gyárja: Albatros Rt. (Cessive Pfenix alapítása)
Budapest, V., Nádor-utca 6**

Tessék e lap szerkesztősége úján ingyenes postacsomagot kérni

Napoleon

Irta: Buchwald Andor

III.

Mégegyszer kezét szoritottak s Blanka átengedte profeszorát, várakozó, ideges betegeinek.

*

Éjfél felé járt az idő, mikor elcsöndesedett Blankáék lakása. A lépcsőházban cigaretta világa mellett tapogatózva csoszogott lefelé a család két kosztosa: Wimmer, a szigorló orvos, Blanka vőlegénye és Kiss postatiszt. Ezek voltak jelenleg a Blankáék családi életének önkéntelen oszlopai, Blankáék hárman voltak, anya, egy börzeügynök özvegye és két leánya: Blanka és Vilma. Nővérük már férjénél volt egy biztosító intézet főkönyvelőjénél. A három nő csendes, de elég kényelmes lakást tartott s az özvegy férjéről maradt kis tőkékjé a kosztosok pénzével élte, hogy a megélhetés mennél tovább biztosítva legyen, lehetőleg a lányok kiházásáig kitarson. Eleinte diákokkal próbálkoztak. De a zabolátlan, vidéki, legtöbbször otthon elkényeztetett fiúskák több bajt okoztak, mint segítséget. Mikor pedig egyik diákuk járványos betegségbe esett, a szülők kétségbeesett szemrehányásait kellett elviselniük, szakítottak az ifjúsággal. Blanka anyja önkéntelenül ajánlotta ismerősei útján polgári, de izletes kosztját fiatal embereknek. Egyik ismerősük küldte Takácsot, a fiatal könyvelőt házukhoz. Takács, aki az egyik biztosító intézetnél volt, jól fizetett és felyálva udvarolt a lányoknak. Ekkor a legidősebb nővér kezébe vette a háziasszonyi tisztet s a jól enni-inni szerető Takácsot kedvenc ételleivel pár hónap alatt levette a lábáról. A jó káposzták, turós és diós tészták s a családi élet melegétől elhintett szavak egy gyors eljegyzés előkészítői voltak. Takács mielőtt az önálló háztartás berkeibe elvitte volna a legidősebb nővért, hálásan gondoskodott az otthonmaradókról. Wimmert és Kisst ültette a párolgó ételek asztalához, egyiket az egyik, másikat a másik leány oldalára. Hogy az utódok is megmelegedtek a háznál s udvaroltak, a megértést semmi sem zavarta. Takács, aki sokszor hazajárt a fiatal asszonnyal egy kis hazaira, tréfálva szólította barátait az asztalhoz: — Gyertek már komám a sógori asztalhoz. A tréfák, enyegések felmelegítették a mindennap összejövöket s Wimmer, aki szeretett jól élni s a sok traktát, figyelmes kiszolgálást másutt kétszerannyiból sem tudta volna megszerezni, egy jókedvű este megkérte Blankát. Blanka nem vette túl komolyan a dolgot, de nem is ellenkezett. Kimondott eljegyzést nem tartottak. Blanka ekkor épp valami gyengél-

kedő, átmeneti betegségre hivatkozott. Wimmer aztán erre is tudott feleletet:

— Tudja, kedvesem, ha maga nem akar sokáig vártni engem a karikagyűrűmmel, menjen Kormos professzorhoz. Majd ír ő magának valami jó szert, ami a jókedvet, a piros arcszínt is visszahozza.

— Olyan jó orvos?

— Meghiszem azt, a klinikáján, mely tele van női betegekkel, több a ruganyosság...

Nem mondhatta tovább. Blanka rátette kezét a kövéredő vőlegénye szájára:

— Ne izléstelenkedjék!

— Hát elmegy; okvetlen el kell mennie, mostanában igen ingerlékeny! Kormos meggyógyítja, pénzébe sem kerül, nekem, mint leendő kollégának, ingyen fogja megtenni.

A szépet és jót szerető vőlegény napról-napra jobban vonzódott Blankához, ki ekkoriban tényleg egy kicsit sápadt volt, de különben a legszebb leány volt, nemcsak a nagy háromemeletes bérházban, de az egész vidéken. Wimmer most kezdte csak felismerni szerencsésjét. Blanka maga előtt látva férjhez ment nővére meglegedettségét, jólétét, nem tartotta távol magát vőlegényétől, de szerelmet nem érzett iránta. Élt a szegény leányok filozófiájával: nincs mit válogatni, meg kell becsülni a szerencsét!

Anyja és vőlegénye hosszas unszolására végre elment a tanárhoz. Kormos elolvasta Wimmer ajánló és kérő levelét, megrázta Blanka kezét s jókedvűen ültette maga elé:

— Már beszélt önről a vőlegénye a klinikán is; mulassa csak a kezeit. S megvizsgálta.

— Nincs semmi komoly baja, bár minden betegem olyan egészségesen kerülne ki a kezeim alól, mint aminő beteg ön ma... s gondolkodva megtoldotta szavait: — Mindamellet jöjjön fel minden héten kétszer, mert nem szeretném, ha vőlegénye kétségbe vonná professzora készséges szolgálatát s ismernem kell az ön baját közelebről is.

S a látogatások sorsa meg volt pecsételve.

A két hónapi ismeretség után, most, hogy elcsöndesült a ház s Blanka kiszellőztette a dohányfüsttől az ebédőt, hol aludni is szokott, közelebb húzódott a kályhához, megrakta újból a tüzet s mégegyszer olvasni kezdte a tanár sorsdöntő sorait.

(Folytatjuk)

egy olyan cikket, melyben az édes anyáról, az édes anyai szeretetről van szó. Mi csak nagyon, de nagyon sajnálni tudunk olyan gondolkodású «modern» nőket — ha ugyan Önön kívül még többen is lennének, amit nem hiszek és nem akarok hinni, — akiket már ennyire el tudott rotálni a nagyvárosi, az úgynevezett «modern», de előttem csak léha, szivtelen erkölcs, hogyha már szeretetet nem is, de még hálát sem tudnak érezni az édes anya iránt, akinek pedig soha meg nem tudjuk hálálni azt, amit értünk tett. Ön valószínűleg gyermektelen, talán titkos bánatai vannak, vagy meghasonlott az étellel, s ha mindez való is lenne, akkor sem lett volna szabad Önnek egy nyilatkozni azon kedves kis cikkről. Nem gondol Ön arra, hogy ezen lapnak vannak fiatal leány olvasói is? — akiknek fehér lelkét nem szabad ilyen „modern” nyilatkkal megmérgezni! Képzelve el, asszonyom, hogy nézne ki a világ, ha nem is mindenki, de ha csak többen is úgy gondolkoznának, mint Ön? — hiszen nem lenne egy meglehetősen boldog családszem.

Asszonyom! — kérem, hallgasson a Főszerkesztő ur tanácsára, lépjen ki nyíltan a színré, hisz, Ön „modern” asszony. Ne húzódjon tovább is a névtelenség homályába, nevezze meg magát és töröltesse a nevét az előfizetők sorából.

Ez a lap ugyanis csak anyáknak és szolid háziasszonyoknak van írva és így Ön, mint «modern» asszony, soha élvezettel kezébe sem veheti. *Egy mezőkövesdi asszony.*

Ezt a végtelenül bájos levelet szóról-szóra le kell közzölnünk, mert minden betűjét a legnemesebb lélek sorakoztatta egymás mellé, hogy szavakba öntve bepillantassunk annak csodás szépségű mélységeibe és fiatal olvasóink hálával hajtsák meg fejüket az ilyen magyar nagyasszony előtt, aki a lelkével és szívével a lapunké immár három év óta s ezen idő alatt soha sem talált hibát, de elismeréssel buzditott kitarásra s ahol csak módjában állott, nem szünt meg agítálni lapunk mellett. Végtelenül sajnáljuk, hogy nem engedte meg nevének leközlését, s csak mi tudhatjuk, hogy lelke aranyát mint hinti szét azok között, kik vele bármily formában kapcsolatban állanak. Ime a levél:

«Kedves Főszerkesztő Uram! Hálásan köszönöm szíves jóakarátát. Pestre utazásunk halasztást szenved, kis unokám erős torokgyulladás miatt, ami az abnormis időjárás következménye. Ha csak lehetséges lesz, be fogok nézni a szerkesztőségbe. Szeretném azt a kedves gárdát személyesen is megismerni. Viszont illik, hogy Önök is megismerjenek, akinek már annyi sok kedveset és szépet írtak. Nem érdelem ám meg ekkora kitérítést, hisz nem csak magam szeretem és lelkesedek az én kedves, finom lelkű lapomért! Igen! Finom lelkű, mert ennek a lapnak lelke van! De ép ilyen szeretettel várja az uram is és az ő részéről sem marad egyetlen betűje sem elolvasatlan. Csak végtelenül sajnálni tudjuk az «Egy pesti asszony»-t, mert aki úgy ír egy ilyen csodás finomságú cikk után, az lelkileg igen-igen szegény lehet. Nem lett volna soha édes anyja? Ő pedig soha sem lesz édes anyja, még az esetben sem, ha egy tucat gyereke volna is. Sokat lehetne erről írni, de a méltó választ már megadta neki a mi kedves Szerkesztőnk, hagyjuk hát őt az ő szegény sajnálatra-méltó modernségével tovább is szórakozni.

Mint az öregség felé haladó asszonynak, úgy érzem, a t. Szerkesztőség felhívása nélkül is, jogom van «Harc az öregedés ellen» című cikk írójával perbe szállni és megremem írni, hogy egyetlen nőnek sincs szüksége olyan segédeszközre, mint a ruzs és festék, hogy a férfiak hangos tetszésnyilvánítását momentán meghallják, mert a fiatal-ság üde szépsége sokkal hamarabb eléri ezt, mint a kifeszített és ruzszozott arc. A fiatal-ság természetes szépsége hódolatteljes meghajlásra készíti a férfinemet, míg egy festett arc látása, ha az még oly szép is, inkább a kaland kezdetére való felhívást jelent náluk. Az első ősz hajszálak és az első ráncok helytelenül vezetnék az asszonyt a festék és a ruzs felé, mert ha nem is mondják róla azt, hogy «itt megy egy szép asszony», de mondhatjuk azt, hogy: «itt megy egy szép néni», akinek kezét nem is szükséges, hogy «minden férfi» áhitattal csókolja meg, higgye meg kedves

Cikkirő ur, sokkal többet ér e korban a tiszteltteljes kézcso, mert a szerelem a fiatal-ság kiváltsága és ezt minden okos asszony nagyon jól tudja. Gyönyörű ábrándkép, mely elkísér a sirig, anélkül, hogy elmúlása fájna, mert itt vannak a gyerekek, akik pótolják az emberi élet tavaszának bennük való kivirágzását. Azon a házasságon, mely nem szerelmen alapult, nem fog segíteni sem a festék, sem a ruzs és a megjelent ősz hajszálak és a parányi ránc nem von el semmit a szeptember szépségéből az igazi asszonyi élet szeptemberéből, de annál többet von le a ruzs és a festék. Minden ilyen korban levő asszonynak tudni kell, hogy az elmúlt tavaszt az őszben mivel lehet pótolni. Egy öregedő asszony kedvessége a szintén öregedő párjával szemben, gondossága, kifogástalan háziasszonyi volta és gondolatának is eltalálása mind-mind pótolja a tavasz elmúlt varázsát. És az teljesen értéktelen, hogy ebben a korban az utcán végigmenve az utca közönségének véleményére szult helyezzen egy komoly uriaszony, mert akinek ez életbe-vágyóan fontos volna, az kérem csak ruzszozzon és festékezzen tovább, mert nem ér el egyebet, minthogy nevétségessé teszi és saját maga előtt is megalázza önmagát.

Egy ötven felé járó asszony.

Kedves Szerkesztő Ur! Fogadja legőszintibb helyeslé-sünket és köszönetünket, amiért az «Édes Anyákat» meg-védélmezte, pártfogásába vette és szembeszállt «egy modern pesti asszonnyal». Üdvözlettel

Édesanyát szerető asszony.

Kedves Szerkesztő Ur! Kötelességemnek érzem az édesanyámmal szemben e sorokat megírni. Ne haragudjon érte, ha esetleg untatom, de nem tudom válasz nélkül hagyni „Egy pesti modern asszony” megjegyzéseit, hiszen én könnytelt szemmel olvastam Boros László «Édes anyám» című cikkét. Olyan szívhöz szóló, olyan szívből jövő minden sora, hogy olvasásakor igazán éreznünk kell, mi volt nekünk édesanyánk. Sokat hallottam bizonyos pesti «modern» asszonyokról, de ennyire szivteleneknek még sem hittem őket. Sajnos, hogy ilyen is van köztük. Én tulajdon-képen azért vettem kezembe a tollat, hogy Önnek, Szer-kesztő Ur, megköszönjem igazságos választát, amit a «pesti asszony»-nak küldött. Igaza van Szerkesztő Ur, az ilyen szivtelen asszony nem érdemli meg a mi kedves lapunk szeretetteljes sorait. Mégegyszer hálás köszönet érte!

Egy anyanélküli árva lánytól.

334. «Egy pestvidéki asszony.» Nagyságos Asszonyom! Megértettük az Ön fonák helyzetét és hosszas tételődés után a következő megoldás jutott eszünkbe. Nagyságos Asszonyunk ugyan nem árulta el levelében, de engedje meg nekünk, hogy anélkül is kitaláljuk: a gyógyszer egvedül Nagyságos Asszonyom személye. Valószínűnek látszik, hogy nyolc évi házasságuk alatt, már a megszokás következté-ben is, de meg, minthogy egy ilyen nagy villa és kert rend-bentartása sok időt és munkát követel, Nagyságos Asszo-nyunk saját magáról egészen elfeledkezett. Az asszonyt, a nőt háttérbe szorította a gondos háziasszony, a jó feleség. Most aztán férje az új fiatal asszonyka jelenlétében önkény-telenül is összehasonlít és az összehasonlítás az Ön rovására ütött ki. Éppen azért azt tanácsoljuk: gondoljon vissza a nyolc év előtti időre, és arra az asszonyra, akibe az ura szerelmes volt: saját magára. És igyekezzék *külsőjével* is urában a régi időket és ezzel azokat a szép és boldog érzel-meket felébreszteni. Tessék most félretenni egy kis időre a háziasszonyi teendőket, hisz megérdemli és legyen újra hó-dító nő. Hisszük, hogy ez nem kerül sok fáradságába. Az eredmény pedig egészen biztos, mert az ura — akit egy új asszonyka friss szépsége idegen rózsakertek felé csalt — boldogan fog visszatérni az öt újra meghódító kis feleség-géhez. Kézcsók.

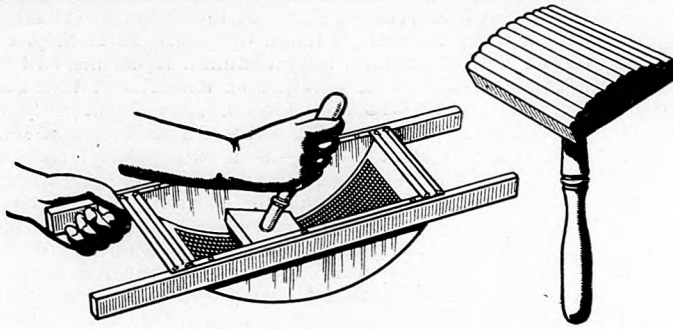
Szerk.

Legmélyebb hálás köszönetünket nyilvánítjuk Pinczés Zoltánné, dr. Nagy Pálné, Nagyné (Kőbánya), Németh Bé-láné, Blaskó Jánosné, Sperlách Zoltánné nagyságos assz-onyoknak és Dragoritsek Jolánka urleánynak lapunknak ismerőseik körében történt szíves ajánlatukért és új elő-fizetők toborzásáért.

Szív. üdv. és kézcsókkal

Szerk.

Csak a szabadalmazott

Ha a vaskereskedésben nem lehetne beszerezni,
sziveskedjék e laphoz fordulni

MARI-PASZIROZÓVAL

lehet **tökéletesen paszizolni**, mert **recés dörzsfával** van ellátva, ezenkívül könnyebben kezelhető, **higiénikusabb**, **praktikusabb** és **erősebb** mint az eddig használatban volt hasonló gépek

Kapható a fővárosi és vidéki
vaskereskedésekben

Nagyobb, 4 lábón álló kivitelben is

Előfizetőink ingyenes hirdetései:

Szerény, jól nevelt 16 éves leánykám gyöngeszervezetű s így néhány heti levegőváltoztatásra okvetlen szüksége volna. Sajnos, anyagi körülményeim nem bírják meg egy nyaralattás költségeit. Nem akadna-e vidéki olvasótársnőim között oly jószívű hölgy, ki őt augusztus hónapban néhány hétre díjtalanul házába fogadná? Hasonló koru kisleányának szórakoztató barátjánője lehetne. Válaszokat «Szere-tet» jelígre a lap kiadóhivatalába kér

egy aggódó anya.

Jóraláló leányt keresek minden házimunkára postahivatalba. Fő, hogy becsületes legyen. Aki némi-
leg a varráshoz is ért és hároméves gyerekeket szereti, előnyben részesül. Családtagnak tekintem. Cim a kiadóhivatalban «Nagymama» jelígre.

Szönyegszövőszékek keveset használt állapotban jutányos árban kaphatók. Gubácsy Gézáné. Újpest, Kemény Gusztáv-utca 3.

Teljesen árva vagy félárva 14—16 éves egy-szerű, szolid leányt, akit szakmára kitanítok, teljes gondozásba elfogadok. Ha megfelel, családtagnak tekintjük és örökbe fogadjuk. Cim a kiadóban.

Szép világos utcai szoba klinikákhoz közel ma-gános uriembernek, esetleg két orvostanhallgatónak kosztal is kiadó szeptember elsejére. Budapest, Prá-ter-utca 59/c. I. 18.

Szeptember elsejére keresek állandó helyre négy-tagu uricsaládhöz feltétlenül tisztességes, jómodoru leány, aki az egyszerűbb főzéshez ért és nagymósa-son kívül minden házimunkát tisztán végez. Rendes szellős külön szoba és jó ellátáson kívül családias bánásmódot biztosítok. Fizetés megegyezés szerint. Csiky Imréné Budapest, VIII. Kálvária-tér 14.

Egy 13 vagy 14 éves (idősebb ne legyen) jobb családból való árva vagy félárva leányt két kis leány-kám mellé, hogy gondjukat viselje és játszik velük, elfogadok. Ha jó magaviseletű, örökös otthonra talál. Havi fizetés 200.000 korona. Szeittl Margit Forster Jánosné, Adony, Fejér m.

Eladó egy tiszta faj farkaskutya hároméves pedig-rés nőtény. Cim: Báldy Károlyné, Budapest, IX., Soroksári-ut 56. III. 21.

Keresek intelligens szerény igényű urileányt, aki a puszta háztartásomban segítségemre lenne s a könnyebb házimunkát elvégezné és két kisleány-kámmal szívesen foglalkozna s megelégedne egy csöndes puszta otthonnal. Lehetőleg fényképes aján-latot kérek. Dr. Székács Jánosné, földbírtokos neje, Nagy-Szénás, Békés m., Székács-major.

Katonatiszt özvegye elmenne 6—8 hétre (egy-e-lőre) Budapestre, vagy valamely Budapesthez közel fekvő kellemes más helyre, egyedülálló urinőhöz kísérőnek, társalkodónőnek, vagy anyahelyettesnek, gardedamnak. Cim a kiadóhivatalban.

Két kis fiam mellé keresek egy jó házból való leányt augusztustól, ki a háztartásban segít és a var-ráshoz is ért. Ajánlatokat kérek fényképpel és bizo-nyítványmásokkal. Dr. Móra Lajosné Szolnok, Városház-utca 2660. szám.

Pesten kellene tartózkodnom 2—3 hétig. Mel-yik pesti urhölgy előfizetőtársnőmnek, aki közel lakik a Kossuth Lajos-utcahoz, volna kedve ahhoz, hogy nekem ezen időre szállást adjon? Viszonzásul az illető hölgy nálam nyaralhatna ezen idő letelte után. Gyönyörű, egészséges levegőjű fürdővárosban lakom. Budapesttől 80 km-re. Lakásom közel fekszik a re-mek angol parkhoz és a strandokhoz, az erdősekhez. Tekintve, hogy a dolog sürgős, gyors választ a Kiadó-hivatal továbbít «Doktorné» jelígen.

Keresek egy intelligens, szerényigényű, fiatal ker. lányt három gyermekem mellé, ki a háztartás-ban is segítségemre volna. Magam főzők és mindene-sem van. Kérem a levelet fizetési igények megjelölé-sével alábbi címre küldeni. Dr. Koncz Jánosné, Cse-pel, Községháza.

PAPLANT, MATRACOT, ruganyos ágypetelet a legjobb ki-viteiben és a legolcsóbban készít

Göbbs Gábor paplanosmester

BUDAPEST, I. kerület, Koronaár-utca 8. szám. Krisztina-tér mellett

Fürdőidényre!

Női-, férfi- és gyermekfogkefék	15000—45000	K-ig
Körömkefék	12000—90000	„
Acél körömreszelők	10000—25000	„
„ bőrollók	30000—75000	„
„ körömollók	45000—75000	„
Tyukszemgyalu (patent)	30000	K
Nikkelezett acél hajsütő-vasak	35000—65000	„
„ hajsütő-lámpák	45000—175000	„

E lapra hivatkozónak 10% engedményt nyújtunk.

ZELENKAI R. L.

Budapest, IV., Szervita-tér 6. szám.